

DIN
CUPRINS

Pagina 3

**DIN INIMĂ,
OMAGIU**

Paginile 6-7

**BĂRBAT VITEAZ ȘI BUN CA NIMENI ALTUL
MĂSURĂ-N TOATE PENTRU TOT CE-I DREPT
ÎNCUNUNÎND ADÎNCUL ȘI ÎNALTUL
CU STĂRUINȚA SA DE ÎNTELEPȚE**

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia
SUPPLEMENT LITERAR-ARTISTIC
tineretului

Anul VIII

Nr. 3 (330)

12 pagini — 3 lei

Sîmbătă

23 ianuarie

1988

**CTITOR
DE ȚARĂ**

Frumoasă și sărbătorească zi de ianuarie. Zi aniversară cu o semnificație deosebită pentru tinăra generație a patriei, pentru întregul nostru popor. Prilej de a aduce întregul nostru omagiu ctitorului României moderne, tovarășul Nicolae Ceaușescu, bărbatul al cărui exemplar destin se împletește de mai bine de 55 de ani cu destinul patriei, cu aspirațiile cele mai fierbinți ale poporului român. 26 ianuarie deci, zi în care aducem, prin faptele noastre de muncă mai ales, prin faptele noastre de creație, prin dragostea neclintită față de prezentul și viitorul comunist al patriei, omagiul nostru celui mai iubit fiu al națiunii, cel pe care îl numim cu emoție și mîndrie simbolul suprem al tinereții revoluționare.

De tinăr, ca nimeni altul, intuind lăuntric mecanismele istoriei și trebuințele legitime ale poporului său, tovarășul Nicolae Ceaușescu, dovedind un curaj și o putere de sacrificiu exemplare, și-a pus viața și lupta în slujba acestor trebuințe, în slujba acestor idealuri. O forță tainică, o putere regenerînd parcă din fiecare confruntare cu forțele potrivnice — și atunci, în acei ani grei, potrivit era întregul mecanism al statului burghezo-moșieresc —, o tenacitate lucidă, o cutezanță fierbinte, o mare inteligență organizatorică neținînd seama de anii săi tineri, au dimensionat încă de atunci o personalitate, una dintre cele mai mari personalități politice și istorice din multi-milenara noastră existență. Mereu în fruntea luptei, un permanent deschizător de cale și în anii grei ai reconstrucției, tovarășul Nicolae Ceaușescu avea să-și lege pentru eternitate destinul exemplar de epoca inaugurată de Congresul al IX-lea al partidului, epocă ce-i va purta cu glorie numele. Într-un „SUPPLEMENT LITERAR-ARTISTIC“

(Continuare în pag. a 11-a)

**ANI MULȚI CU SĂNĂTATE
CONDUCĂTORULUI IUBIT!****TU PORȚI DRAPELUL**

Tu porți drapelul țării fără moarte
Ducîndu-l către viitor departe ;
Țăranul, muncitorul, cărturarul
Cu tine sînt și tu ești vremii farul.

Ești fiul ăstor plaiuri românești
Neam de pandur venit din Scornicești.

MIHAI BENIUC

CTITOR DE ȚARĂ

(Urmare din pag. 1)

timp istoricește scurt, România a parcurs cei mai uriași pași pe calea progresului și dezvoltării multilaterale din întreaga sa istorie. Țara, în matca ei străbună, a devenit alta. De nerecunoscut. Mari ctitorii îi infrumusețază chipul. Realizări de excepție impresionând o întreagă lume sint, iată, rodul miinilor noastre. Președintele țării ne-a învățat să descoperim în propriile noastre minți și în propriile noastre palme secretul propășirii

patriei. Ne-a învățat încrederea în noi, ne-a învățat să privim spre lume cu demnitate, cu încredere în viitor și în pace. Munca sa exemplară, pilda sa fără precedent, nobila sa neodihnă sint izvorul mereu regenerativ al faptelor noastre, al cutezanțelor noastre avântate mereu mai sus, ca niște poduri de aur spre zorii societății comuniste.

26 ianuarie. Zi scumpă inimilor noastre. Zi în care aducem într-un buchet înrouat urările noastre cele mai calde, cele mai din inimă,

părintelui drag al țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Ani mulți cu sănătate, iubit conducător! Ani mulți cu împliniri nenumărate, pentru că împlinirile pe care vi le doriți sint împliniri pentru poporul român, pentru nivelul lui mereu mai înalt de civilizație, pentru bunăstarea și fericirea sa. Ani mulți cu putere de muncă spre gloria poporului român din mijlocul căruia v-ați ridicat spre a-i împlini năzuințele de veacuri, trebuințele materiale și sufletești, visul de aur — comunismul.

O impresionantă operă

În bogata activitate editorială din țara noastră, editarea impresionantelor opere privind edificarea socialismului și comunismului în România, sub toate aspectele teoretice și practice, rod al gândirii culezătoare și clarvăzătoare, al experienței revoluționare de o inestimabilă valoare a secretarului general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, se constituie într-o datorie de onoare, de o deosebită importanță în cunoașterea de către cele mai largi mase de oameni ai muncii, de către toți cetățenii, a mărețului program al devenirii patriei. Remarcabil în acest sens a fost și anul editorial 1987 care a relevat, în chip multilateral, noi aspecte ale gândirii revoluționare a tovarășului Nicolae Ceaușescu. Operei impresionante a secretarului general al partidului nostru i s-a adăugat, iată, un nou volum „România pe drumul construirii societății socialiste multilaterale dezvoltate” (volumul 29). În seria „Din gândirea social-politică a președintelui României” a apărut culegerea de texte semnificative, cu mare putere de mobilizare, intitulată „A munci, a lupta, a trăi în spirit revoluționar — trăsătură a omului nou, constructor al societății socialiste multilaterale dezvoltate”. În aceeași serie se înscrie o altă apariție editorială de largă deschidere și profundă analiză, „Gândirea politică contemporană. Tendințe și orientări”. De maximă importanță teoretică și practică sint, de asemenea, lucrările din seria „Din gândirea economică a președintelui României”: „Dezvoltarea multilaterală a forțelor de producție — factor esențial al progresului economiei românești” și „Direcții de dezvoltare a agriculturii socialiste românești. Conceptul și obiectivele noii revoluții agrare”. O lucrare de referință a fost publicată și în seria „Din gândirea filosofică a președintelui României”: „Dialectica dezvoltării societății românești contemporane”.

Apariții editoriale cu totul remarcabile din opera tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, președintele României socialiste, și în limbile celorlalte naționalități care trăiesc în patria noastră, cit și în limbile de largă circulație internațională. Volumul 26 din „România pe drumul construirii societății socialiste multilaterale dezvoltate” a fost tradus și tipărit în limbile engleză și franceză. Volumul 27 a fost tipărit în limba germană, iar volumul 28 în limbile maghiară și germană. Culegerea cu titlul „Solidaritate militantă cu toate forțele democratice și progresiste pentru o lume mai bună și mai dreaptă” (seria „Din gândirea social-politică a președintelui României”) a fost editată în spaniolă și franceză. În limbile maghiară și germană a fost publicat volumul intitulat „Civilitatea socialistă — etapă superioară de dezvoltare socială” (seria „Din gândirea filosofică a președintelui României”). Volumul 4 din „Opere alese” (cuprinzând perioada 1981—1985) a apărut și în limba maghiară.

Despre strălucita activitate a secretarului general al partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu, despre contribuția sa la dezvoltarea teoriei și practicii edificării socialismului și comunismului vorbesc și lucrările „România. Ceaușescu. Dezarmare. Pace”. (Documente, vol. I și II). „Arhitect și constructor de țară. Omagiu tovarășului Nicolae Ceaușescu” (versuri și proză, Editura Eminescu). „Contribuția României, a președintelui Nicolae Ceaușescu la lupta pentru dezarmare și pace”. „Pace, progres și colaborare internațională. Întâlniri ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, cu conducători de state”. „Productivitatea muncii în concepția președintelui Nicolae Ceaușescu”.

ACTUALITATEA PENTRU TINERET

NOTE • INFORMAȚII • MICROINTERVIURI

AGENDĂ • AVANPREMIERE • RECOMANDĂRI

CINSTIRE EROULUI PATRIEI

Manifestări omagiale

SUB GENERICUL „EROU ÎNTRE EROII NEAMULUI”, Comitetul de Cultură și Educație Socialistă al Municipiului București, în colaborare cu Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România, a organizat, la Clubul Intreprinderii „23 August”, un simpozion și un recital de poezie patriotică și revoluționară. Au participat scriitorii Al. Balaci, Nicolae Dragoș, Nicolae Dan Fruntețu, Ion Horea, Dan Zamfirescu, Ion Popolin și actorii Elena Bog, Ruxandra Sireteanu, George Oancea.

UN ALT RECITAL DE POEZIE PATRIOTICĂ ȘI REVOLUȚIONARĂ, intitulat „Treptele de lumină ale istoriei”, s-a desfășurat la Căminul Cultural Balotești. Au fost prezenți scriitorii: Alexandru Piru, Mircea Micu, Gheorghe Pituț.

CENTRUL DE LIBRĂRII BUCUREȘTI a organizat, la Clubul I.C.T.B., o expoziție de carte editată în perioada 1965—1988. La deschiderea acestui „Festival al cărții” au fost de față scriitorii: Corneliu Leu, Dan Zamfirescu, Florentin Popescu, Ion Segăreanu, Viorel Cosma.

LA SALA MARE a Teatrului Național „I. L. Caragiale” a avut loc expunerea „Arta și literatura în Epoca Nicolae Ceaușescu”, prezentată de Nicolae Dragoș, prim-redactor șef adjunct al ziarului „Scinteia”. În continuarea expunerii a fost reprezentată piesa de teatru „Ionescu”, de Platon Pardău și a urmat o dezbatere.

CONCURSUL DE INTERPRETARE CORALĂ ȘI POEZIE PATRIOTICĂ ȘI REVOLUȚIONARĂ „TARA ÎȘI CINTĂ EROUL” a fost organizat de Comitetul de Cultură și Educație Socialistă al Municipiului București. Consiliul Municipal al Sindicatelor București și Centrul de Îndrumare a Creației Populare și a Mișcării Artistice de Masă, la sala Ansamblului „Rapsodia Română”.

„VALORI ALE UMANISMULUI SOCIALIST-REVOLUȚIONAR ÎN ARTA ROMĂNEASCĂ CONTEMPORANĂ” se intitulează simpozionul organizat de Universitatea Cultural-Stiințifică București. La sala Dalles. Invitați: acad. Alexandru Balaci și dr. Vasile Tomescu, muzicolog. A urmat recitalul de muzică și poezie patriotică și revoluționară „Un strălucit conducător — o epocă de mărețe împliniri”, susținut de pianista Ilina Dumitrescu, solistă a Filarmonei de Stat din Ploiești, și actorul Ștefan Velnicu, de la

Teatrul Național „I. L. Caragiale”.

DEZBATEREA ȘTIINȚIFICĂ „Aspecte ale valorificării moștenirii literare de către Muzeul Literaturii Române în ultimele două decenii”, organizată de Muzeul Literaturii Române, la sediu, a avut ca participanți pe: prof. univ. dr. Al. Piru, prof. univ. dr. Paul Cornea, Georgeta Dulgheru, Al. Surdu, D. Vatamaniuc, Fănuș Băileșteanu.

SUB GENERICUL „OMAGIU MARELUI EROU AL ROMÂNIEI SOCIALISTE”, s-a desfășurat, la Combinatul Poligrafic „Casa Științei”, spectacolul literar-muzical susținut de formațiile artistice ale Casei de Cultură a sectorului I și ale Combinatului Poligrafic „Casa Științei”.

O FRUMOASA EXPOZITIE DE CARTE SOCIAL-POLITICĂ ce cuprinde volume din opera tovarășului Nicolae Ceaușescu a fost organizată de colectivele de tineri de la Combinatul de utilaj greu din Cluj-Napoca.

DINTRE ACTIUNILE CULTURAL-ARTISTICE desfășurate în această perioadă la Clubul tineretului din Călărași, menționăm pe cea desfășurată sub genericul „Noi creștem odată cu țara”. Inițiativa tinerilor din Călărași a însemnat o seară de muzică și poezie dedicată patriei, partidului, conducătorului iubit, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU.

„IUBIRE DE TARĂ ÎN CÎNT ȘI CUVÎNT” s-a numit spectacolul muzical-coregrafic susținut de tinerii din municipiul Craiova pe scena Casei de cultură, a științei și tehnicii pentru tineret.

TINERII DIN BISTRITANASAUD aduc și ei, alături de întreaga generație tinăra a patriei, omagii lor de aleasă simțire și gând curat. La cinematograful „23 August” din Bistrița au fost organizate vizionări de filme documentare despre viața și activitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu; în unități din Bistrița și Năsăud sint organizate, în colaborare cu biblioteca județeană, expoziții de carte ce prezintă opera tovarășului Nicolae Ceaușescu. În ziua de 26 ianuarie, la Năsăud, Bistrița și Beclean va avea loc spectacolul literar-muzical „Cald omagiu iubitului conducător”.

ÎN VALEA JIULUI, la Petrosani, s-a deschis expoziția omagială „Culorile recunoștinței”. Vernisată la Muzeul mineritului, expoziția cuprinde 55 de lucrări semnate de 29 de artiști plastici (pictură, acuarelă, metaloplastie, fotografie artistică).

DINTRE ACTIUNILE CULTURAL-ARTISTICE OMAGIALE ale tinerilor prahoveni: la Casa de cultură a științei și tehnicii pentru tineret Cîmpina s-a deschis o expoziție de fotografii cu genericul „Epoca Nicolae Ceaușescu — epocă de profunde prefaceri sociale”; la Casa Armatei din Ploiești se va desfășura spectacolul literar-muzical-coregrafic „Omagiu conducătorului iubit, ctitorul României socialiste”; tineri laureați în cadrul Festivalului Național „Cîntarea României” vor prezenta, tot în Ploiești, la Clubul Institutului de proiectare în petrol și gaze, montajul literar-artistice „Cinstire eroului patriei”; la Muzeul județean de istorie se va desfășura faza județeană a concursului „Erou între eroii neamului” urmată de un recital de poezie prezentat de cenaclul literar-artistice „Generația Nova”.

LA IAȘI, Asociația Scriitorilor din localitate organizează o manifestare cultural-artistice intitulată „Omagiu”. Participanți: Mircea Radu Iacoban, Paul Balahur, Andi Andrieș, Horia Ziliferu, Ion Țăranu, Corneliu Sturzu.

LA REȘITA, Comitetul Județean de Cultură și Educație Socialistă Caraș-Severin în colaborare cu Asociația Scriitorilor din Sibiu, a organizat o întîlnire între cenaclul „Semenicul”, din localitate, și cenaclul „Lumina”, al Casei de Cultură a Sindicatelor din Sibiu. Invitați: scriitorul Ion Mircea și actorul Constantin Chiriac de la Teatrul de Stat din Sibiu. Participanți: membrii celor două cenacluri literare. Dintre acțiunile desfășurate, menționăm recitalul de poezie patriotică și revoluționară susținut la Intreprinderea Constructoare de Mașini Reșița.

LA CLUBUL TINERETULUI DIN BLAJ, Comitetul orașenesc al U.T.C. organizează expoziția de carte social-politică „Tineretea revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu”, prilej cu care va fi prezentată tinerilor cartea cu același titlu.

ÎN ZILELE DE 25 ȘI 26 IANUARIE, organele și organizațiile U.T.C. din Alba Iulia, Blaj, Aiud, Cugir vor susține, cu formațiile artistice proprii, spectacole de muzică și poezie avînd genericul „Cu tineretea noastră, urmăm conducătorul”, „Din inimi, tinerescă urare”, „Tinerii sârbătoresc eroul României”.

TINERII GALĂTENI au participat la un amplu spectacol literar-muzical ce s-a desfășurat la Casa de cultură, a științei și tehnicii pentru tineret din municipiu. Spectacolul s-a intitulat „E ti-

neretea noastră un gând culezător” și a cuprins versuri și cîntece ce au dat expresie, în mod vibrant, adeziunii tinerilor la idealurile generoase ale „Epocei Nicolae Ceaușescu”, înaltei stime și admirației a puternicelor colective muncitorești din Galați față de marele ctitor al României socialiste — tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU.

ÎN ZIUA DE 26 IANUARIE, la Casa de cultură, a științei și tehnicii pentru tineret din Galați, tinerii vor prezenta un medalion omagial „Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, conducător eminent al poporului român”. Medalionul va fi urmat de un recital de muzică și poezie cu genericul „Imn eroilor neamului”.

O ALTĂ MANIFESTARE OMAGIALĂ REPREZENTATIVĂ o constituie și ampla expoziție „Repere socialiste în arta plastică de amatori” deschisă la sediul Asociației Artiștilor Plastici Amatori din București, rod al unor tabere de creație și spiritualității contemporanilor, noul peisaj care se făurește azi, în România.

Expoziția aduce un cald omagiu intîiului erou comunist al țării, neînfriecatului comunist, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, cu prilejul aniversării a 70 de ani de viață și împlinirii a peste 55 de ani de activitate revoluționară, prin nenumăratele imagini, reprezentative, în care cel mai iubit fiu al poporului apare alături de oamenii muncii, împărțînd cu oamenii gîndurile și problemele lor — imagini străbătute de un cald umanism, emanînd și evocînd elocvent luminosul chip al președintelui țării.

CU PRILEJUL ANIVERSĂRII A PESTE 55 DE ANI DE ACTIVITATE REVOLUȚIONARĂ ȘI A ZILEI DE NAȘTERE A TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU, la Biblioteca Centrală Universitară din Cluj-Napoca, a avut loc vernisajul expoziției omagiale de carte intitulată „Nicolae Ceaușescu — o viață închinată bunăstării și fericirii poporului român”. A fost organizat și simpozionul „Omagiu partidului, al întregii țări, celui mai iubit fiu al națiunii”. Au participat oameni ai muncii, personalități ale vieții culturale, științifice și artistice din municipiu.

DIN INIMĂ, OMAGIU

Tapiserie de CORNELIA IONESCU

Rostim adesea — și nu fără mândrie — un adevăr pe care realitatea vieții noastre de fiecare zi, realitatea României de azi îl confirmă cu prisosință: perioada care a trecut de la cel de-al IX-lea Congres al partidului constituie etapa în care poporul nostru a obținut cele mai mari și mai spectaculoase realizări din îndelungata și eroica sa istorie. Desigur, necesitatea imperioasă a progresului, munca avântată și plină de dăruire a întregii națiuni, vocația creatoare a milioaneilor de fii ai acestui părint sunt în măsură să explice acest adevărat fenomen. Să-l înscrie în matricea firescului pe care îl legitimează o societate eliberată de exploatare, o societate care aspiră să redea omului propria esență și s-o îmbogățească necontenit. Dar la fel de evident este faptul că toate marile noastre împliniri din ultimii aproape 23 de ani sunt indisolubil legate de personalitatea, gândirea politică și activitatea secretarului general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU. În

fruntea destinelor noastre naționale, marcel bărbat de stat, omul politic încercat, lucid și clarvăzător a intuit ca nimeni altul sensurile profunde ale procesului, de făurire a noii noastre istorii, a mobilizat prin cuvinte înflăcărâte, dar mai ales prin strălucitul său exemplu, energiile creatoare ale po-

numărate cartiere au rotunjit hărțile celor existente; agricultura a intrat temeinic pe făgașele producțiilor record, antrenând fireștile și necesarele transformări în viața satului; s-au realizat mari citorii care vorbesc de la sine despre forța creatoare a poporului român: Canalul Dunăre—Marea Nea-

a cărui identitate poartă, nu doar în semn de omagiu, ci prin evidenta natură a faptelor, numele tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, făuritorul de nouă istorie, de nou adevăr și de patrie nouă.

Sintem, așadar, un popor liber și demn, un popor care și-a așezat destinele sub

nale, trebuie să spunem că el își află originea, izvorul viabilității sale în gândirea și acțiunea, pătrunse de flacăra celui mai fierbinte patriotism, ale citorului noii României, secretarul general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU. Iată de ce acum, la ceas aniversar, când întregul popor omagiază cei peste 55 de ani de activitate revoluționară și aniversează ziua de naștere a conducătorului partidului și statului nostru, se cuvine ca fiecare dintre noi să-și raporteze, cu recunoștință și prețuire, propria identitate la identitatea „Epocii Nicolae Ceaușescu”. Pentru că, trăind în această epocă, aducându-ne contribuția la toate marile ei împliniri istorice, noi, toți cei 23 de milioane de cetățeni ai patriei, ne-am contopit destinele cu însăși substanța prezentului, în care reflexele viitorului prind rădăcină ca în cel mai fertil sol al năzuinței omenești, al încrederii și certitudinii.

CORNELIU OSTAHE

Noi, cei 23 de milioane

porului, a inițiat transformări spectaculoase în toate domeniile vieții societății noastre socialiste.

Ca scriitor și ca om al acestui timp nu pot să mă mențin doar în domeniul simplelor constatări și afirmații, ci simt imperioasa nevoie de a trece imediat la proba realității: țara întreagă s-a schimbat din temelii; s-au dezvoltat armonios toate zonele și localitățile; a înflorit o industrie puternică, racordată la energiile dătătoare de progres ale tehnicilor de vîrf; au apărut orașe, localități noi, ne-

gră, metrourile din Capitală, amenajarea complexă a riuului Dimbovița etc. etc.; viața spirituală a cunoscut o temeinică și continuă democratizare grație Festivalului Național „Cîntarea României”; învățămîntul, știința, cultura s-au integrat puternic în ritmurile întregii activități economico-sociale; omul nou, cu un larg orizont de cunoaștere, cu o înaltă conștiință patriotică și revoluționară, a devenit o prezență concretă a vieții și muncii cotidiene. Toate acestea, într-o perioadă de timp scurtă, într-un segment

semnul emblematic al verbului a crea; munca și viața noastră au căpătat și capătă cu fiecare zi, cu fiecare clipă, dimensiuni tot mai ample, tot mai profunde, care își au originea în claritatea și noblețea opțiunilor și aspirațiilor, în hotărîrea unanimă de a nu ne abate de la drumul și țelurile propuse. Progresul, independența, prosperitatea, pacea sînt idealurile pe care le slujim, în care credem cu toată ființa. Iar dacă acest lucru a devenit astăzi o permanență a conștiinței noastre națio-

Erou între eroi

Cînd zicem CEAUȘESCU munții își apleacă
Mai blind ca niciodată pădurea de stejari,
Cu muguri de lumină cărările se-mbracă
Și ne-nveșmîntă pasul de meșteri făurari.

Cînd zicem CEAUȘESCU rostim cuvîntul ȚARĂ
Cu tot ce are ea mai demn și mai frumos;
Cu holdele de aur ce se revărsă-n vară,
Efigii glorioase de timp înalt, mănos.

Bărbat al vremii noastre, Erou între eroi
Purtînd pe chip lumină din vatra românească,
E Simbolul dreptății și-al visurilor noi
La temelia țării. Mulți ani să ne trăiască!

COSTEL BUNOAIKA

Bărbat de omenie

Bună dimineața, erou al României
socialiste,
și la mulți ani!
mereu să fii
în fruntea țării,
poporul și țara îți dorește.

Prin vrerea ta
și prin dirzenia de care dai
dovadă
noi azi avem înalt destinul comunist
sub cer cu tricolor de raze.
bună dimineața, bărbat de
omenie,

tu știi a ne învăța de bine
și gîndul tău
e-n firea noastră
de-a fi în lume flori și pace!

ION MACHIDON

Mereu stegar

Cu inima impurpurînd cuvînte,
în zi cînd dorul mă tînereste-n vis
m-aplec spre cel ce-n izvodiri de pace
imi dăruiește zilnic pe floarea de cais

nectarul dimineților ferice;
în neodihna imnului tesar,
sfielnica pornire azi lumină
credința de a-i fi mereu stegar...

THEODOR RĂPAN

Inima pururi trează

Înălțarea din mijlocul poporului
mai adînc spre a-l lumina,
spre a-l simți unic stăpin,
spre a-l întineri pe marile piscuri.

Înălțarea dintre oameni puternici
precum stejarii solidari
de veacuri înrădăcinați
între zăpezile Carpaților.

Jurămîntul de a nu uita
jarul din sfînta vatră a casei,
porumbeii purtînd prîsna în aripi
peste toate piraiele țării.

Cînstirea cu sufletul, cu fruntea, cu brațul
a sevei de rod comunist,
instaurarea iubirii de im-
vălîrînd oglinzile fîntinilor.

Înălțarea din mijlocul eroilor
spre a-i cînsti mai deplin
spre a le dărui inima pururi trează
prin care veacul își sporește pacea!

CRISTIAN PETRE

„BUCHET DE PURPURĂ ȘI SOARE“

Acesta este titlul volumului omagial dedicat tovarăsei Elena Ceaușescu, volum apărut zilele acestea la Editura Eminescu, sub egida Consiliului Culturii și Educației Socialiste și Consiliul Național al Femeilor. Impresionant ca dimensiuni, el reunește în paginile sale poeme și mărturii de suflet — imbinând vibrația emoțională cu cea ideatică, deci — care exprimă simțăminte și gândurile scriitorilor, oamenilor de cultură și de știință ai României contemporane față de „personalitatea multilaterală, politică și științifică, a tovarăsei academician doctor inginer Elena Ceaușescu, militant de frunte al partidului și statului nostru, savant de largă reputație internațională a cărei remarcabilă contribuție la dezvoltarea impetuoașă a patriei constituie un mare exemplu de slujire devotată a partidului și poporului“. O întreprindere scriitoricească de asemenea amploare și înaltă ținută a omagiului se relevă în modul cel mai elocvent cu putință prin însăși textele care îi dau ființă. Volumul se deschide cu un solemn imn: „Un imn solemn: cântare și cinstire / Cu toți aducem astăzi celei care. / Prin ani, ne-a arătat mereu iubire. / Ea, fiică scumpă-a clasei muncitoare. // Un imn al celor mulți, făuritorii / De visuri și de fapte aurite. / Un imn în dar de la stăbuitoarii / Cu slovele din inimă pornite! // Primească, dar, urarea românească / De datină, curatul nostru gând: / Mulți ani ferice steaua-i strălucitoare, / Spre mari izbini cu noi, cei mulți mergând...“.

In cele trei secțiuni ale cărții — **O inimă care bate pentru fericirea poporului român, Cu flacăra științei, ea veghează și în numele idealului comunist** — semnează peste 120 de creatori de artă contemporani. „Darurile stăbuitoarilor, cu slovele din inimă pornite“ tind să configureze, în multiple determinări, portretul nuanțat al personalității sârbătorite, accentuând totodată „contribuția remarcabilă a tovarăsei Elena Ceaușescu la bunul mers al întregii activități economice și sociale din patria noastră, fermitatea cu care militază pentru aplicarea în viață a orientărilor și hotărârilor Congresului al XIII-lea al P.C.R., spiritul dinamic, mobilizator al acțiunii ce o desfășoară pentru afirmarea în țară și peste hotare a științei românești“. Dumitru Radu Popescu, președintele Uniunii Scriitorilor din Republica Socialistă România, îi dedică un grupaj de însemnări așezate sub genericul **Omni — Un univers al splendorilor**, însemnări care încearcă să lumineze sensul istoric al unei deveniri umane și politice: „Ziarele vremii consemnează în mod amplu prezența tovarăsei Elena Ceaușescu printre rindurile acelor militanți comunisti care au dat în ani pregnanți socialismului românesc: ziarele vremii consemnează prezența tovarăsei Elena Ceaușescu la activitățile culturale ale cercurilor muncitorești, acolo unde, la „Casele poporului“ sau la serbările de 1 Mai, plini de elan revoluționar, tinerii, în fața unor numeroase asistente, recitau din marii clasici ai literaturii române. Eminescu, Bolintineanu, Coșbuc, cântau „Pe-al nostru steag“, jucau piese de Victor Eftimiu și alți dramaturgi români și străini, și arătau astfel, pe lângă activitatea de partid desfășurată cu aceste ocazii, importanța literaturii, importanța culturii pentru clasa muncitoare, pentru întregul popor. Fotografiiile din acel timp rețin figura unei tinere cu ochi luminoși, calzi, aflată fie pe

drumurile dintre inchișorile unde erau deținuți tovarăși de luptă, fie pe drumurile care prefigurau consfințirea marului act de la 23 August“. Violeta Zamfirescu o consideră „exemplu de femeie-patriot, exemplu de femeie-cărturar, de femeie-mamă și soție, activist crescut la flacăra ideilor partidului“ și afirmă că „tovarășa Elena Ceaușescu este mândria țării noastre, un sprijin adus păcii în lume, înțelegerii între popoare, prin sublinierea marilor puteri spirituale ale oamenilor, ale popoarelor lumii“. Cuvenit îi este, subliniază scriitoarea, un înalt imn de cinstire: „Tezaur al lumii comuniste / Încălzind iarna marilor străbuni, / lucrind la foc continuu, să reziste / patria vrednică, oame-nii buni. // Lucrind la soare ca în străvechime / Cu fir de apă vie și mă-

fie munții, câmpul, dealul. // Azi, când din visul larg al tinereții, / Din comunistă vrere de mai bine / S-a citorit o țară-a demnității / Socialistul timp să ni-l lumine / (...) „Sint multe faptele ce pot să poarte / O viață spre-mpliniri și demnitate, / Dar dintre toate, mai presus de toate, / Sint cele țării cu iubire date. // Pentru lumina faptei unei vieți, / Trăită-n eroism și demnitate / Aduce țara 'nalta ei urare. / Urarea de ani mulți și sănătate!“. Intitulându-și eseu **O mare fiică a unui popor eroic**, Dinu Săraru avansează ideea că istoria românilor „a consacrat pentru totdeauna drept simbol nepieritor al citoricii de neam și de țară imaginea conducătorului iubit al poporului însoțit necontenit în stînga de inimă și de credință de cel mai apropiat tovarăș de viață și

vitătea tovarăsei academician doctor inginer Elena Ceaușescu sint încă o mărturie incontestabilă a prețurii, stimei și considerației, de care se bucură pe plan internațional, aprecieri ce se răsfrîng asupra întregii științe și culturi românești, asupra politicii care le promovează și favorizează în mod programatic“. Aprecierilor de acest fel li se adaugă metaforele avîntate ale poezilor. Mihai Beniuc: „Dintre femei cuvîne-se s-o cînt / Pe-aceea care dă atît de mult / Gîndirii țării sale spor / Spre fericirea-ntregului popor / Viitorimii către culmi de fală / Iubindu-și țara, mamă ideală, / Și revoluția iubind, poporul / Pe drumul ce arată viitorul / Pe căi ce prin știință se deschid / Sub steagurile mîndrului partid / Alătura de genialul soț / Ce-i mare călăuză pentru toți / Veniți voi generații viitoare / Străluminînd spre zarea viitoare / Știința înțeleptelor femei / Ce-a zămislit spre bine vii științei“. Victor Tulbure: „Cu-al slovei glas azi lira s-o ridice / Îngăduit pocului să-i fie, / Să-ți cînte-ntruchiparea, Românie, / În ale tale minunate fiice. // Și adevăr să spună cîntărețul / că noi din leagăn îți primim icocana / și deslușim în ea pe Cosînzeana / cu-albaștrii ochii ei ca Voronețul. // Ca Ana lui Manole-ntr-o baladă / tu urci sub nimbul jertfelor supreme / ca noi să dănuim în orice vreme / și niciodată zidul să nu cadă. // Îți crești ca mama lui Ștefan, duioasă, / copii, însă, neînduplecată, / pe cel întors cu fruntea aplecată / din bălții au-l lași să între-n casă. // Cu inima — o torță care arde / vestind a libertății auroră / treci înfășată-n pinză tricoloră / ca Ana Ipătescu sub stîndarde. // Vrajmașilor tu le oprești puhoiul / și îți trimiți și Jiul tău în lume / să murmure nemuritorul nume / al Cătălinei tale Teodoroiu. // Iar azi, cînd pe o dreaptă temelie / se-nalță viitorul tău ferice, / te-arăți în cea mai scumpă dintre fiice / întruchipată dulce Românie! // Noi o numim cu dragoste adîncă / pe drumul tău ce-n glorie culcează: / Elena Ceaușescu! O vitează și neînfricată comunistă / O româncă!“.

Passionaria Stoicescu: „Lună-nție a anului, / fereastră-aburită / îngăduind / primăverii acestei Patrii / să-nflorească uimită, / cîntîndu-i veri acestui Pămînt / să secrete grîul cu soarele / și toamnei Congreselor / să umple îmbelșugate hambarele... // Puritate a gestului, / luptă și-sensinare, / nu poate fi întâmplare / nașterea Lor / în primenitorul ianuarie. // Elanuri albe / cresc faptele lor fără nume, / din văpaia inimii comuniste / chemînd Pacea și Înțelegerca / peste lume...“.

Scriitori din toate generațiile înalță vibrante elogii celei care, așa cum declară Ilie Purcaru: „e, pentru noi toți, o mare româncă, o vie conștiință a neamului de la Dunăre și Carpați, căruia îi illustrează cu strălucire, darurile și harurile“. Alături de cei citați pînă acum, mai menționăm pe: Mircea Radu Iacoban, Petru Anghel, Ioana Postelnicu, Corina Victoria Sein, Lia Miclescu, Dan Rotaru, Florin Costinescu, Nicolae Dan Frunteletă, Florin Bănescu, Florentin Popescu, Corneliu Vadim Tudor, Mara Nicoară, Ion Trif Pleșa, Ion Crînguleanu, Pavel Perș, Vasile Băran, Alexandru Balaci, George Țârnea, Eugen Barbu, Eugen Mihăescu, Ludmila Ghițescu, Mihai Ungheanu, George Chirilă, Radu Theodoru. Mărturiile lor au gravat în pagina de carte emoționante semne nepieritoare.

GABRIEL RUSU

Înaltă cinstire

Cuvintele — ca ochii de azur ai pruncilor ce-n leagăne curate adorm visînd, în somnul lor cel pur, grădinile de poame încercate; cuvintele — co soarele măr, strălucitor în pașnica-i țarie ca aurul brățurilor de preț purtate de a noastră hărănicie; cuvintele — ca flăcări pe comori trezite de a inimii bătaie; cuvintele-nfășate-n trei culori de aur, de văzduh și de văpaie; pe toate, azi, în cîntul cel mai drag, le vom rosti spre slava Celei care în slăvi ne urcă tricolorul steag pe culmile izbîzii viitoare, spre comuniste zări, pe drumul nou al Epocii de aur și lumină, alături de al Patriei Erou! Ea, luminoasa Țării Eroină!

VICTOR TULBURE
(„Buchet de purpură și soare“)

tase, / lucrînd pentru mulțime, în mulțime, / țara de vis a lumilor frumoase. // Puterea blindă, flacăra-vestire / a lumii noi, — în spațiul de dor — / lumina științei dăruind-o cu iubire / omului demn, omului creator. // Sint imnul frumuseților, respect, / întreaga țară e aici cu mine / laudînd ochii limpezi, gîndul drept, / cinstire aducîndu-vă cum se cuvîne, / Tovarășă Elena Ceaușescu!“.

La rîndul său, Nicolae Dragoș configurează în vers omagial o **Viață dăruită țării**: „Sint multe și-nărcate de emoții / Momentele ce viața o măsoară / Dar dintre toate, mai presus de toate, / Sint cele scrise-n dragostea de țară. // Sint multe faptele ce pot să poarte / O viață spre-mpliniri și demnitate, / Dar dintre toate, mai presus de toate, / Sint cele țării cu iubire date. // Azi, cînd un an se-ngemănează-n altul / O viață demnă înălțînd-o steag, / O viață dăruită țării sacre, / Poporului, visînd în liber veac, / Azi, cînd alese amintiri rostesc / O viață ce-a crezut în idealul / Partidului, și l-a slujit eroic / Ca liberi să ne

de muncă și de luptă pentru mai binele patriei și pentru izbînda marilor ei idealuri de libertate, de neatințare și de neistovit progres. Imaginea a trecut în legendă, legitimînd vocația acestui popor de a ridica din rîndurile sale fiice tulburător inspirate de o covârșitoare dragoste de țară și insuflăte de o mare putere de jertfă în slujba propășirii cauzei naționale, făcînd arderii lor exemplare pe vatra patriotismului, rămînd să le lumineze pilduitor în timp chipul eroic“. Notîndu-și gîndurile despre **Devotamentul și pasiunea unei vieți exemplare**, Ion Brad se referă la „largile ecouri internaționale ale prestigioasei activități politice și științifice pe care tovarășa Elena Ceaușescu o desfășoară zi de zi, cu devotamentul și pasiunea unei vieți exemplare, dăruită întregului nostru popor, emancipării și progresului său, ridicării necontenite a nivelului de știință, cultură și civilizație, în pas cu marile cuceriri ale cunoașterii umane, ale celor mai avansate poziții mondiale în aceste domenii. Numeroasele titluri științifice și academice cu care alte țări au onorat acți-

Istoria literară în „Epoca Nicolae Ceaușescu“

De mai bine de două decenii, în istoria literară românească s-au produs profunde mutații. Acest fapt se datorează în chip absolut politicilor culturale a președintelui Nicolae Ceaușescu, politică ce se bazează pe o valorificare competentă și judicioasă a tot ceea ce e durabil în epocile anterioare, cit și în cea pe care o făurim cu pasiune și devotament revoluționar.

Înzestrat cu o gîndire clarvăzătoare, președintele Nicolae Ceaușescu a afirmat, încă de la preluarea destinului acestui popor, că istoria trebuie să fie cercetată în cauzalitatea ei, așa cum ea s-a format, a existat, și a evoluat. De aceea, particularizînd, aproape toți scriitorii importanți beneficiază de ediții critice, aflate în curs de finalizare, de micromonografiile sau ample monografii, precum și de bibliografiile și biobiografiile, atît de necesare în determinarea istorică și estetică a fiecărui creator. Numeroase opere literare, editate sau inedite, au fost repuse în circu-

lație în acest răstimp datorită unor cercetători, istorici și critici literari, care, cu o pasiune demnă de reținut, au răscolit bibliotecile și arhivele publice și particulare, din țară sau din afara frontierei, **augmentînd patrimoniul cultural românesc**. În aproximativ fiecare epocă literară s-au întreprins noi și remarcabile re-investigații ce au avut menirea să întregescă, să nuanțeze și, uneori, să modifice viziunea de pînă acum, fie printr-un evident spor de informație, fie printr-o lectură mai atentă. Datorită acestor minuțioase cercetări de istorie literară, azi posedăm un considerabil număr de jurnale, memorii, corpusuri de documente și scrisori, cataloage de manuscrise, de carte veche și rară, de autografe și iconografii. Nu toate sint complete sau rigurose, științifice elaborate. Istoriei literari din toate generațiile, într-un efectiv destul de numeros, colaborează, cu o susținută frecvență, în paginile excelentelor buletine de istorie și cercetare

literară. **Revista de istorie și teorie literară** a Institutului „George Călinescu“ și **Manuscriptum**, publicația Muzeului Literaturii Române, aducînd, de ficcare dată, noi și extrem de interesante informații literare menite să modifice biografia scriitorului și a operei. În acest secol spațiul literar românesc a fost și este încă dominat de trei istorii literare fundamentale singulare în felul lor, deoarece surprînd fenomenul literar dintr-un caputuri și pînă în prezent, datorate lui **Nicolae Iorga**, **G. Călinescu** și **Al. Pîru**. Ultimii doi au avut permanent în vedere situația estetică a fiecărui scriitor, operă sau epocă. Cartea lui Al. Pîru e ultima și cea mai elocventă privire asupra literaturii române de la origini și pînă în imediatul prezent. Acum, apare oarecum firesc, întrebarea ce s-a rostit de nenumărate ori: cine face istorie literară? Istorie literară fac profesorii universitari care, pe parcursul citorva decenii, dezvăluie în fața unui audito-

riu select și inteligent, tainele operelor literare, tot ceea ce ele încorporează prin metaforă și simbol. Condiția esențială e ca universitarii în cauză să aibă capacitatea de a recunoaște și impune valori noi, altfel spus să fie înzestrați cu intuiție critică și perspectivă istorică. Universitatea, facultățile filologice și instituturile de cercetare literară sint cele mai în măsură să pregătească și să formeze istorici literari cu o viziune corectă asupra fenomenului literar și cu o orientare exactă într-un domeniu caracterizat prin ficțiune și inefabil. Generația mea a avut marea șansă să audieze cursurile și prelegerile unor străluciți profesori și a unor veritabili cărturari de la care a învățat o sumă importantă de lucruri și fapte care ne-au marcat pentru totdeauna. Imi stăruie permanent în minte îndemnul dascălilor mei de a merge la izvoarele primare, de a citi nu opere, ci autori de a frecventa cu asiduitate arhivele și bibliotecile, de a nu fetișiza

nimic, de a mă convinge, singur, numai prin intermediul lecturii sistematice, profunde și constante.

Unii tineri au întreprins studii și cercetări de istorie literară locală deosebit de temeinice, ce ar merita să fie cunoscute prin intermediul revistelor amintite aici. Unele s-au publicat în ziare, reviste și anuare regionale inaccesibile, de multe ori, chiar specialiștilor. Există peste tot un interes aparte față de istoria literară și slujitorii ei. Rezultatele apar după ani de susținută cercetare. Modelele ilustre ne călăuzesc pașii și ne întretin pasiunea investigației.

Rescrierea istoriei literaturii naționale a început de mai bine de un deceniu, datorită îndemnului primit din partea președintelui Nicolae Ceaușescu. Acest act major de cultură a fost posibil numai în „Epoca Nicolae Ceaușescu“, epocă ce a marcat cea mai comprehensivă deschidere spre tot ceea ce e nou, viabil și etern.

NICOLAE SCURTU

CRONICA LITERARĂ

Ne propunem în această cronică să re-memorăm ce s-a întâmplat în poezia și proza română în ultimele două decenii, de la dispariția lui Tudor Arghezi, în 1967, poetul și, în definitiv, și prozatorul, scriitorul român numărul unu al acestui secol la noi, de o valoare indiscutabil universală. Chiar de n-ar fi scris nimic înainte, prin ultimele lui volume (**Frunze, Poeme noi, Cadențe, Silabe, Ritmuri, Noaptea**), Arghezi ar fi rămas poetul necălat al deceniului al șaptelea, urmat doar de Alexandru Philippide cu **Mono-log in Babilon** (1967), **Vis și căutare** (1979), Emil Botta cu **Vineri** (1971) și **Un dor fără sațiu**, (1976) și Eugen Jebeleanu cu **Hanibal** (1973).

Să amintim mai întâi că în afară de revistele existente, **Contemporanul, Viața românească, Luceafărul, Steaua, Tribuna, Ramuri, Ateneu, Familia, Orizont, Astra**, apar din 1968 **România literară**, întâi sub conducerea lui Geo Dumitrescu, apoi sub aceea a lui George Ivascu, apoi la Iași **Convorbiri literare** (1970) și **Cronica** (1971), la Tirgu Mureș **Vatra** (1971), la Sibiu **Transilvania** (1973), iar la București, revine sub profil nou **Flacăra**.

Poezia

La ordinea zilei sînt în 1967 Mihai Beniuc, Geo Dumitrescu, Ștefan Aug. Doinaș și A. E. Baconsky, toți afirmați cu mult înainte în volume sau în reviste, primul scotit pînă în 1965 poetul reprezentativ al epocii. El își va căuta din 1967 căi noi. Le va găsi parțial în poezia **Pumnal din Albe drumuri** (1967) unde și figurează destinul exemplar de pumnal seos cu curaj din teacă, sclipind ca un peste de argint în soare. În **Nevoia de cereuri** (1967) Geo Dumitrescu cultivă cu aceeași lucidă autoironic meditație, de data aceasta pe seama spontaneității poeziei, scrisă așa cum ai respira, cu semne avînd finalitatea în ele însele și așa ajunge unde trebuie să ajungă, „altminteri, vezi bine, / altminteri, la naiba, ce rost ar avea să respiri?”. Expresia fastuoasă și imagistica diafană, delinează canonic par a fi telurile clasicizantului Ștefan Aug. Doinaș din **Seminția lui Laokoon** (1967) care se regăsește acum și mai tîrziu în arta plastică, filozofia și cîntecul vechilor elini. Preferînd atitudinea eleată, atent nu la lucruri, ci la fanta lor, capabilă de a desfrîna limba sa de sicofant, Doinaș vede în poezie o tehnică superioară. O meditație sau cel puțin o neliniște existențială se vede în opera lui A. E. Baconsky, Cezar Baltag și Ioan Alexandru. Îndoilește asupra experiențelor spirituale, artistice și etice pe care le exprimă A. E. Baconsky de la **Fluxul memoriei** (1967) pînă la **Cadavre în vid** sint extinse asupra întregii existențe cu sarcasm la adresa nuliității decadentilor, a poligrafiei lor maladeive, avînd drept subiect un spațiu gol, în cuvinte paralitice. Se deplînge falsul delir, absurdul, marasmul celor care, născuți la confluența Orientului cu Occidentul, adoră idoli izgoniți din toate templele, **Monada** (1968) și **Odihnă în tipăt** (1968) de Cezar Baltag, conțin metaforele obsedante, „răsfîngerele” conceptelor în imagini, desprinderea umanului din incompensabil, o ontogeneză caracterizată de dificultatea de a fi și a cunoaște. Pentru Ioan Alexandru (**Vină**, 1967), omul, trăind într-un univers ostil, angoasant, își poartă vina de a se fi născut, păcatul original ca pe un semn al onoarei, drept un protest împotriva infernului devenit, prin consecință, discutabil. „Ființă către moarte” a lui Heidegger agită poezia lui Ioan Alexandru cu imagini impuse ale degradării materiale și morale nu străine de Arghezi, Manieristii de stil Ion Barbu au ca reprezentanți principali pe Nichita Stănescu și Leonid Dimov. Primul e poetul unității lumii, **Oul și sfera** (1967) cuprinde poezii în care e denunțată practica mimesisului. Vechile imagini ținînd de realismul plat nu sînt decît sunete nedigerate, față de care poetul simte o sartriană greață. Nichita Stănescu tinde către o poezie în care să descopere în spatele lucrurilor un fond enigmatic, sonor și armonios, un real fără corespondent în dicționare. Un exemplu de cuvînt-lucru și vehicul ar fi **lacrima**, dar din **Necuvintele** aflăm că poezia nu este lacrimă, „ea este însuși plînsul, plînsul unui ochi neînventat”. Alte volume (**În dulcele stil clasic, Epica magna, Opere imperfecte, Noduri și semne**) contin compuneri ludice, parodii ale poeziilor cu sentiment, cu reguli și cu înțeles. Peisajul dunăren, sate sau cetăți de piatră, crișme, catedrale, clopotnițe, turnuri, ulițe, crînguri de salcîm, figurate himeric sau visate, frapează prin finețea liniilor și ritmurilor în versurile lui Leonid Dimov care, în **7 poeme** (1968), își alege ca model Isarlikul barbian pentru pretexte epice vagi, conglomerate de obiecte și ființe într-un Babel prezidat de un hilar **genius loci**, Urgoragal, „un nerod cu vorba”. Poeți manieristi mai sînt Aurel Rău (**Pe înaltele reliefuluri**, 1967), Sorin Mărculescu (**Cartea nunților**, 1968), Daniel Turcea (**Entropia**, 1970), Ion Mircea (Istm, 1971), Virgil Mazilescu (**Va fi liniște, va fi seară**, 1979), Ion Nicolescu (**Ironice**, 1970), Marcel Gafton (**Miraria**, 1977). Ion Gheorghe, Gheorghe Pituț, Gheorghe Istrate și George Alboiu scriu o poezie chtonică, resuscitînd misterele, practicile magice

(Ion Gheorghe, **Zoosofia**, 1967, **Megalitice**, 1972), obirșiile (Gheorghe Pituț, **Sunetul originar**, 1969, Gheorghe Istrate, **Pseudo-patriarhalia**, 1974, George Alboiu, **Poemele cîmpiei**, 1978). Alții, ca Petre Stoica, Marin Sorescu, Mircea Ivănescu, Emil Brumaru și Mircea Dinescu sînt fantaziști și ironici, practică spiritul prevertian, „gouailleur”, ca Marin Sorescu minimalizînd puterea miturilor, vanitatea cunoașterii, căutarea gloriei (**Poeme**, 1967, **Tînceștea lui Don Quijote** etc.) sau se servesc de tehnica absurdului într-o falsă epopee, „mopetiada”, cu personaje alese din simbolurile heraldice ca Mircea Ivănescu (**Versuri**, 1968, **Poeme**, 1970), ori mascîndu-se în figura detectivului Artur și, totodată, în aceea a flaubertianului Julian Ospitalierul, pentru a elogia mobilele, ustensilele menajere, animalele domestice și insectele ca Emil Brumaru (**Versuri**, 1970, **Cîntece naive**, 1976). Foarte productivă e categoria poezilor sentimentali și elegiaci, însumînd pe Victor Felea, Tiberiu Utan, Aurel Gurghianu, Horia Zilleru, Anghel Dumbrăveanu, Radu Cărneci, Ovidiu Genaru, Dan Laurențiu, Melancoliile, bucuriile simple, nostalgiile, devolările geperose, micile gesturi galante, transporturile, incantațiile, o retorică academică — iată cîteva elemente care compun această lirică **fin de siècle** ce resuscită pe Conachi deghizat în Orfeu sau în Chiron Centaurul. Aici intră și textele de muzică folk, unele pe motive de blues, cu refrene obsedante, thanatofile, dar și galante, de **Jeu d'amour**, precum cele ale lui Cezar Ivănescu (**Rod I**, 1968, **Rod III**, 1975, **Rod IV**, 1977), Femeile (Ana Blandiana, Ileana Mălăncioiu, Mara Nicoară, Carolina Ilica, Grete Tartler, Liliانا Ursu, Daniela Crăsnaru, Gabriela Negreanu, Virginia Mușat, Mariana Bojan, Cleopatra Lorințiu, Mariana Bulat), constituînd o categorie lirică aparte, caută salvarea în aspirația spre puritate, condiție etică, și în

Literatura ultimelor două decenii

sublimarea vieții în artă, condiție estetică. „Poetul, serie Ana Blandiana, există și rămîne numai prin ceea ce a reușit să nu trăiască și netrîind, să creeze”. Poezia Ilenei Mălăncioiu, oraculară, enigmatică, este un monolog liric straniu, acompianat de ceremonii magice, ritualuri săvîrșite de cineva care e cînd Ondină, cînd Krimhildă, cînd Leonore, „the queenist dead” a lui Poe, cînd Ierodesa, Herodias a lui Mallarmé, Mara Nicoară exprimă mai direct în poezia sa o feminitate exuberantă. Carolina Ilica este o pădureancă „neimblînzită ca o stea lactee”. Lilianna Ursu are viziunea unei lumi hiperurbanizate care păstrează încă nostalgia naturii și a dragostei ce sfîrșește ca a învinge. Niciodată contribuția feminină la dezvoltarea poeziei n-a fost mai spectaculoasă. Numeroși sînt poeții angajați, militanți și patrioți, poeți ai cetății, în capul lor sînd tot Mihai Beniuc. Printre cei mai convingători, cităm pe Ion Brad, Alexandru Andrițoiu și Adrian Păunescu. Acesta din urmă a încercat încă de la debuturile sale să-și construiască un destin nu de excepție, ci de excepții (la plural). Prin intuiție și lecturi, a asimilat în urmă unele din căușările poetice ale ultimilor ani și și-a îmbogățit versurile cu o multitudinea de experiențe, aventuri și viziuni lirice, dezvoltîndu-le în magma propriei sale imagini despre lumea interioară și exterioară, într-un limbaj frenetic, exploziv, truculent, surprinzător alături prin îngenuitate și chiar prin grație. Umilirile, teroriile în fața multiplelor taine ale vieții, sila de condiția terestră veneau din Arghezi și nu degeaba s-a spus că Adrian Păunescu e cel mai vrednic urmaș al **Florilor de mușcal**. Nu am înserat pe Lucian Avramescu la niciuna din categoriile poezilor generației 1948—1980, deoarece cred că el face tranziția spre generația nouă, postmodernă, ilustrată pentru moment activ de Traian T. Coșovei (debut 1979), Nichita Danilov (debut 1980) și Mircea Cărtărescu (debut 1983). După **Poeme** (1975), **Stele pe dealuri** (1976) și **Un liber albatros** (1978), Lucian Avramescu și-a făcut auzită mai bine vocea proprie care se distanțează dintr-o dată de el și de cei dinaintea sa prin **Ei, așa! spunea poetul** (1980) și cele trei volume cu titlul **Nu cer iertare** (1981, 1983, 1985). Interesantă este în culegerea **Bună seara, iubito...** din 1987 (351 de poezii repartizate în trei cicluri): **Poetul ca o casă în flăcări, Bună seara, iubito și Ce sînt oamenii?** poemul **Cu vocea mea ironic-tunătoare** care face sinteza tradiției cu inovația ca Tudor Arghezi, poezii, de altfel, aluziv: „Orașule mare, / mă simt frate cu poetul ce vindea cîreșe lingă apozare / și injura spumos și mai abilită ca oricare / chiar dacă-n secret / fuma menuet... / Eu am inventat / o injurătură nouă și fistichie / injur cînd vreau, / de videocasetofon și sufragerie”. Să fie o simplă întîmplare că volumul anterior al lui Lucian Avramescu, tipărit în Grecia în 1986, poartă titlul **Această generație?**

Proza

Proza ultimelor două decenii profită mai puțin de contribuția generației anterioare, interbelice. Scena este ocupată încă un timp de Zaharia Stancu care, după zece ani de la întîiul volum al ciclului **Desculț**, publică romanul final **Ce mult te-am iubit**, în același timp cu romanul independent **Șatra** (1968). Dar celălalt ciclu, **Rădăcinile sînt amare**, e redus la primele două volume din care ies trei în **Vîntul și ploaia** (1969). Demnă de amintit e întoarcerea lui Stancu la poezie cu **Cinze șoptit** (1970) și **Sabia timpului** (1972), confirmînd vocația lui esențială lirică. Fundamentală e literatura fantastică a lui Mircea Eliade, inițial scrisă totdeauna în limba română, indiferent de locul redactării sau publicării. Din această vreme sînt nuvelele din volumele **Pe strada Mintuleasa** (1964), **În curte la Dionis** (1977), **Tinerțe fără tinerețe** (1979), **Nouăsprezece trandafiri** (1980), **Pelerina, Dayan, La umbra unui erin**, aproape toate capodopere. Producția noii generații se poate grupa și aici în cam tot atîtea categorii ca și poezia, cu deosebirea că mai toți prozatorii se metamorfozează, puțin rămînd la un singur stil. Modelele sînt abordate polemic, cazul cel mai semnificativ fiind al lui Marin Preda. În 1967 Preda publică al doilea volum din **Moromeții**, analizînd obiectiv relația colectivitate-istorie în momentul marilor transformări sociale (socializarea agriculturii), **Intrusul** (1968) exploatează tema omului revoltat ce-și păstrează integritatea morală și după o experiență tragică, **Marele singuratic** (1972) pune problema salvării de mizantropie prin dragoste, **Delirul** (1975) se referă la putchul legionarilor din 1941. În

sfîrșit, **Cel mai iubit dintre pămînteni** (1980) e romanul unor experiențe fundamentale de viață, romanul unor trăiri esențiale, capodopera lui Marin Preda și dovedea marilor lui aptitudini de a înfăptui romanul sumă a unei epoci. Fresca vieții rurale e mult dilatăată și tezistă în romanele lui Ion Lăncrănjan (**Caloiianul**, 1975, **Suferința urmașilor**, 1978), mai în spiritul lui Marin Preda, insuficient individualizat însă, în romanele lui Dinu Sărau (**Niște țărani**, 1975, **Clipa**, 1976). Groci și cam încercat e **Fetele tăcerii** (1975), de Augustin Buzura, tip de roman anchetă ca și **Orgolii și Vocile nopții**, de același, foarte diferite de romanul de debut, soi de „nouveau roman”, **Absenții** (1970). Tehnica narativă o schimbă faulkerian ca **F** (1969), roman anchetă cu suspansuri, eroii fiind niște traumatizați, alienați, chiar demenți, într-un amestec de real și absurd, Dumitru Radu Popescu. Autorul creează o atmosferă de mister și suspiciune, vrea să dovedească nesiguranta în care oamenii trăiesc, pornirile lor paradoxale. Maniera e continuată în **Vînătoarea regală** (1973), **O bere pentru calul meu, Floie de dincolo de vreme și Impăratul norilor** cu aceeași colectivitate aberantă. O altă serie narativă **Viața și opera lui Tiron B.** începe cu **Iepurele șchiop** (1980) și se continuă cu **Podul de gheață** (1982). Fănuș Neagu introduce cu **Ingerul a strigat** (1968) specia romanului mitic, continuată în peisaj bucureștean cu **Frumoșii nebuni ai marilor orașe** (1976) și din nou în cîmpia Dunării cu **Scaunul singurătății** (1987), capodoperă de stil artistic. Maniera e urmată cu mai puțin relief de Ștefan Bănuțescu în **Cartea de la Metopolis**, promis în mai multe volume, dar din care n-a apărut decît **Cartea Milionarului** (1977). Romanele lui Eugen Barbu, **Principele** (1969) și **Săptămîna nebunilor** (1981), parabole în stil baroc, cu exces de pitoresc, sînt niște alegorii pe tema exercițiului abuziv al puterii și a rătăirii cu prea multe date de fantezie, într-un amestec peștrîț de izvoare de a doua și a treia mînă. Mai solid e Nicolae Breban în **Animale bolnave** (1968), **Ingerul de ghips, Bunavestire** (1977), **Don Juan și Drumul la zid** profitînd de dostoevskism, Heinrich Mann și Robert Musil cu al său individ fără calități. Tot romane parabolă, simbolice, scriu Laurențiu Fulga și Constantin Toiu, **Moartea lui Orfeu** (1970), **Fascinația, Salvați sufletele noastre și E noaptea și e frig, seniori** de Laurențiu Fulga tratează toate aceleași temă a separărilor tragice la care perechea umană ideală e supusă permanent, paradisul fiind amenințat de infern, pacea de război, viața de moarte. Tema eliberării omului chiar și de obsesia chinuitoare a propriei libertăți și a necesității de a păstra ordinea morală în orice condiții istorice domină în romanele lui Constantin Toiu, **Galeria cu viță sălbatică** (1976), **Insoțitorul și Obligado**. Parabolic și parodic e în mare parte Paul Georgescu, la început critic, apoi novelist (**Virstele**

tinereții, 1977, 3 nuvele, **Înalte de tăcere**) și romancier, **Coborînd** (1968) e jurnalul rătărit pe toate planurile a unui profesor ziarist, **Doctorul Poenaru** istoria unui samaritean de țară devenit comunist, **Revelionul** romanul destrămării unor cupluri nepotrivite. Parodii sînt **Vara baroc, Siesta, Mai mult ca perfectul** (1984) cu multe pagini facile de maliții la adresa unor autori cunoscuți, de la Măiorescu pînă la G. Călinescu. Excesul de dialog pe teme banale, de umor jurnalistic și de goală vorbărie sfîrșește prin a agasa, romanul nu iese din mofturi și pâlăvrăgeli interminabile.

Tehnica narațiunii cu timpuri amestecate în convergență cu prezentul, apelul la fișe, comprimări și dilatări de expunere, alternări de planuri, aluzii livresci, confruntări de situații, stil direct și indirect formează procedeele romanului parabolă **Lumea în două zile** (1975) de George Bălăiță, în maniera James Joyce. Alt roman de același, **Ucenicul neascultător** (1977) se ocupă de anii de formație ai lui Naum Capdeaur, învățecel rebel al înțeleptului hilar Palaloga, în același oraș himeric Albala (orașul de naștere al autorului, Bacău). Aici, ca și în romanele lui Paul Georgescu, ca de altfel la foarte mulți, epicul e precar, comentariul auctorial înlocuiește creația de oameni vii. Și în romanele lui Al. Ivasiuc epicul e minimal, eroii slujind ca simple piese de demonstrație, surprinși într-un moment de criză (**Interval**, 1968, **Cunoaștere de noapte, Păsările, Apa, Iluminări, Racul**). Ideile, sumar încorporate în acțiuni, se organizează în dispute de caracter filozofic, politic, etic sau estetic, după tehnica eseului. În schimb, Mircea Ciobanu și Sorin Titel scriu în formula noului roman francez (**Martorii**, 1968, **Cartea fiilor**, 1970 și **Tăietorul de lemne**, cel dintîi, experimentînd metoda din **Les Choses** de Georges Perec, în genere specia antiromanului de care nu diferă esențial nici cele cinci volume de **Istorie** începute în 1977, istorii din viața familiei Dudescu-Palada în curs de disoluție, cuprinzînd un bazar de întîmplări imprezibile, **Dejunul pe larbă, Lunga călătorie a prizonierului, Clipa cea repede, Femeie, iată fiul tău!**, al doilea). Un grup de scriitori, Radu Petrescu, Mircea Iliana Simionescu și Costache Olăreanu alternează romanul cu jurnalul, scriind, ca Gide, Mircea Eliade și Mihail Sebastian mai înainte, romanul romanului într-o literatură de tip autoreferențial. Vezi **Matei Iliescu** (1970) și **Părul Berneice**, (1981), **Proze** (1971) și **Oceanul întors** (1977) de Radu Petrescu, **Ingeniosul bine temperat** (**Dicționar onomastic**, I, 1969, **Bibliografie generală**, II, 1970, **Jumătate plus unu**, **Alt dicționar onomastic**, 1975), **Breviarul**, 1980, **Nesfîrșitele primejdii**, 1976, **Învățăturii pentru Delfin**, 1979, **Toxicologia sau Dincolo de bine și dincoace de rău**, 1983, **Licitația**, 1985 de Mircea Horia Simionescu, **Vedere din balcon**, 1971, **Confesiuni paralele**, 1978, **Ucenic la clasic**, 1979, **Fiețiune și infanterie**, 1980, **Fals manual de petrecere a călătoriei**, 1982, cu o anexă **Din Jurnalul intim, Avionul de hirtie** (1963) de Costache Olăreanu. Dintre prozatoarele sînt de citat Ileana Vulpescu cu **ș.a.m.d.** (1969), **Rămas bun** (1975) și **Arta conversației**, Maria Luiza Cristescu cu **Capriciu la plecarea fratelui iubit**, 1968, **Dulce Brigitte**, 1979, **Nu ucideti femeile** etc, Dana Dumitriu cu **Sărbătorile răbdării**, 1980, și **Printul Ghica** (trei volume, primul din 1982) și Gabriela Adameșteanu cu romanul jurnal **Drumul egal al fiecărei zile** (1975), nuvele (**Dăruiește-ți o zi de vacanță**, 1979) și alt roman **Dimineața pierdută** (1983). Proza generației 1948—1980 (generația Preda) se încheie în 1980. Dintre reprezentanții generației noi, post-moderniste, textualiste se pot aminti deocamdată Ștefan Agopian (debut 1979), Mircea Nedelciu (debut 1980), Stelian Tănase, Bedros Horasangian, Alexandru Vlad, Nicolae Iliescu, Ioan Lăcustă, Cristian Teodorescu, Ioan Groșan ș.a.

Încheiere

Nu am scris despre dramaturgie, pentru că acest sector îl dețin în prezent, afară de mai vechii Teodor Mazilu și Ion Băieșu, prozatorii nu mai puțin interesanți, Marin Sorescu și Dumitru Radu Popescu, un poet și un prozator. Primul face în stilul său și critică, aceasta nefiind, cum se știe, altceva decît tot literatură, o literatură de idei. Din motive de spațiu, nu ne-am ocupat însă nici de critică, în aceste două decenii de o frumoasă ținută intelectuală, la curent cu marile mișcări critice contemporane care în prezent se desprind tot mai mult de tutela sau încercarea de tutelare din partea lingviștilor. În expunerea noastră, fatalmente sumară, nu au încăput toate numele care ar fi trebuit amintite, pentru că și așa simplele nume nu spun mare lucru. De altfel un spațiu atît de mic nu îngăduie nici extinderea necesară analizelor, nici însirarea tuturor cărților principalilor autori.

AL. PIRU

La mulți ani, iubit conducător!

Acad. prof. dr. ANA ASLAN

La 26 ianuarie, patria, întregul popor român în sărbătoarea aniversării zilei de naștere a tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România.

Acest vibrant moment, de profund răsădit în cugetul și simțirea noastră, a tuturor, cuprinde adinci semnificații în istoria de azi și de viitor a patriei, simbolizează o etapă de mare importanță pentru destinul civilizației românești, așezată sub semnul luminos al umanismului socialist.

Dragostea nețărmurită pentru dreptate și adevăr, patriotismul fierbinte, munca neobosită pentru prosperitatea și înflorirea continuă a patriei sînt tot atîtea trăsături definitorii, exemplare, ale personalității de excepție a conducătorului partidului și statului nostru, de numele căruia se leagă toate mărețele realizări ale epocii pe care o trăim, epoca de aur a României socialiste, „Epoca Nicolae Ceaușescu”.

„Știința înseamnă a gândi și a acționa permanent ca

un revoluționar”, spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu în Raportul prezentat în cadrul lucrărilor marelui forum democratic al partidului, Conferința Națională. Ne revin astfel, nouă, oamenilor de știință români, întregului nostru popor sarcina și hotărîrea unanimă de a pune din plin în mișcare toate energiile, întregul potențial științific, tehnic și uman de care dispunem pentru a transforma în realitate, la cel mai înalt nivel, Programul devenirii comuniste a României socialiste.

Adresez tovarășului Nicolae Ceaușescu, la sărbătorirea a peste 55 de ani de activitate revoluționară și la împlinirea frumoasei vârste de 70 de ani, în numele meu și al întregului colectiv din cadrul institutului nostru, viață lungă și multă putere de muncă, tinerețe în spirit și faptă, aceeași fierbinte dragoste pentru patria noastră în drumul ei de mărețe împliniri, de prosperitate și fericire a întregului nostru popor.

VASILE POP NEGREȘTEANU — „Pom înflorit”

ION IRIMESCU

Astăzi, artele plastice își găsesc din plin sursa vitală în climatul epocii pe care o trăim, epocă de netăgăduit avînt creator, caracteristic, de fapt, tuturor domeniilor de activitate ale întregii noastre națiuni.

Nicicînd producția operelor de artă plastică nu a fost mai fecundă ca-n prezent.

Actualitatea și înaltele noastre idealuri imprimă și artelor plastice un necontenit ritm ascendent, definit atît prin bogăția și varietatea ideilor izvorîte din substanța inepuizabilă a prezentului, precum și prin îndrăznețe și originale stiluri în exprimare.

Astăzi, plasticienii insuffle-

țiți de conștiința civică și patriotică sînt prezenți cu valoroase lucrări de artă monumentală, glorificînd prin ele trecutul și prezentul eroic al poporului nostru.

Epoca prezentă, care se identifică cu numele făuritorului ei, Nicolae Ceaușescu, va pecetlui momentul integrării artelor plastice românești, cu înaltele năzuinți de libertate și pace ale poporului nostru.

Astăzi, gîndul nostru, al tuturor făuritorilor de frumos, se îndreaptă spre iubitul nostru conducător, tovarășul Nicolae Ceaușescu, căruia îi dorim sănătate și viață lungă spre binele patriei noastre.

GHEORGHE IOAN DINCĂ

Prorector al Universității din București

Să ne trăiți, întru mulți ani, iubit conducător! Pentru că sinteți desemnat de istorie să conduceți destinele acestui brav popor; pentru că sub conducerea dumneavoastră înțeleaptă și clarvăzătoare poporul român și-a văzut împlinite năzuințele sale de veacuri, libertatea și independența națională; pentru că știindu-vă în fruntea partidului și a țării acest popor al nostru va privi mai liniștit și mai încrezător în viitor, făcînd astfel încît fiecare an nou să însemne încă un an de trainică zidire de țară; pentru că ne-ați învățat, oferindu-ne cel mai strălucit exemplu prin excepționala dumneavoastră viață și activitate, să fim drepti, cinștiți, să fim întotdeauna oameni de omenie; pentru că ne-ați redat trecutul, valorile etice și estetice, cîntecele patriotice, marii scriitori; pentru că astăzi nu

ne sfiim să scriem sau să rostim: România, poporul român, știința românească, limba și literatura română; pentru că ați oferit științei, învățămîntului și culturii un statut nicicînd cunoscut în trecut; pentru că dintr-o perioadă istoricește scurtă — cea scursă de la Congresul al IX-lea al partidului — ați făcut o perioadă ce a imprimat un nou destin istoric poporului nostru, perioada celor mai rodnice împliniri din mult milenara noastră istorie, într-un cuvînt — „Epoca Nicolae Ceaușescu”; pentru că asumîndu-vă marile probleme ale lumii ați fost mereu, și în orice împrejurare, suflet din sufletul neamului românesc; pentru toate acestea și pentru multe altele a căror semnificație numai istoria va ilumina-o în întregime.

Să ne trăiți, întru mulți ani, iubit conducător!

EL, FIUL ȚĂRII —

I. Obîrșiile

1. Dovada

N-am să invoc destinele astrale,
Nici n-am să-mbrac în aur vreun cuvînt,
Dar pot jura că firul vieții sale
S-a-nfiripat din dorul de pămînt.

Livezile de meri îl învățară

Din prima zi legenda despre ieri —
Că nu-i totuna să te naști la țară,
Sau țara să nu-ți fie nicăieri.

Cum nu-i totuna să ascuți o doină
Sau în adîncul inimii s-o porți
Din iarnă-n iarnă și din moină-n moină,
Ca testament al trecerii prin sorți.

Și-a fost sortit prin toată legea firii,
Cu nașterea de la-nceput de an,
Să prevestească zorile Unirii —
Cum le visa poporul suveran.

2. Sorocul

Zăpezile mai miroseau a singe
Și griul de sub ele a război
Și multe mame se porneau a plînge
Privind cu milă plugul fără boi

Era o iarnă plină de suspine
Și de ninsori cu fluturi argintii
Cînd răspunzînd părerilor de bine
Plîngeau prin somn bărbații pămîntii.

Atunci i-a fost sorocul să se nască
Dintr-o străveche stirpe de țărani
Celui chemat anume să cunoască
Durerea unui dor de miș de ani.

Și-o mamă blindă ce-l purtase-n pîntec
Cum doar țărîna sfîntă bobul viu
I-a mai dorit la naștere, prin cîntec,
Să-i fie țării cel mai vrednic fiu.

3. Bucuria

Nu s-a-ntimplat cumva să țînă seamă
De zorii săi heraldici din patruzări
Ci doar lumina unor ochi de mamă
Cu mai lăuntric visul unei țări.

Și-n leagănul din coajă de mesteacăn
Primea indemn din vremuri de demult
Să crească fără frică și să treacă-n
Făptuitorul vîrstelor tumult.

Și tot veneau mereu să-i facă parte
La drumul drept ce trebuia urmat,
Bărbați viteji cu fapte dintr-o carte
Cit adevărul țării necurmat.

4. Visul

Sub lespezile albe de ninsoare
Se pregătea minunea altor pîini
Și alte flori visau scaldarea-n soare,
Cînd matca vieții i-a primit în miini.

Acestui fruct de parte bărbătească
Hrănit cu seva țării din genuni
I se cerea neabătut să crească
Purtînd stîndardul bunilor străbuni

Și toată grija lor de-atîtea veacuri
Se strămutase-n el din ziua-ntii,
Cum numai singur dorul fără leacuri
Predestinat să-i fie căpătii.

Legenda unui nume dinspre tată
Călătorînd prin vremuri fără grai
Ii depăna sub fruntea deșteptată
Izbinzile Viteazului Mihai.

5. Legătura

Scaldat în calde lacrimi — după datini —
Primea la sine valea lingă deal
Cu semn din basarabi și din mușatini
Și din cuprinsul viului Ardeal.

Veneau din sat bătrîni să-i aducă
Sigiliu încrustate-n palma lor
Și-l investeau cu tainic dor de ducă
Pînă-ntr-un pisc din steagul Tricolor.

Și gînd primea să-i fie călăuză
De la mulțimea boabelor de mei
Aprinse-n vatra vremii ca o spuză
Cînd peste cer nîngea mai cu temeii.

6. Numele

Pe cit de simplu și sărac la strai
Pe-atît era lăuntric de bogat
Vlăstarul CEAUȘESCU NICOLAE
Înfiripat din tîmpla unui sat.

Se adunase-n el ca-ntr-o viltoare
Mulțimea de comori și de iubiri
Și mai primea indemn și dinspre soare
Să poarte zilnic țara în priviri.

Iar mîna stîngă o ținea întoarsă
Cu palma către suflet ca și cînd
Prin vremea nenumită și netoarsă
Urma chemarea unui mare gînd.

II. Devenirea

7. Gîndul

Nu s-ar putea imagina măsura
Acelui dor pe care numai el
Simtea că-l poartă-n suflet cînd răsura
Se imbrăca în flori de-același fel.

Cîtea pe fața firelor de iarbă
Cuvinte calde și cuvinte dragi
Și doar în palma lui prindeau să fiarbă
Încandescente boabele de fragi.

Pădurea de goruni purtîndu-și vestea
Prin seculare trunchiuri voinicești
Ii fremăta cu frunzele povestea
Străbunilor de neam din Scornicești.

Priveliștea livezilor în floare
Ninsori fierbinți cernea pe fruntea lui
Și-atîta gînd la vremea viitoare
Nu-i mai stătuse-n fire nimănui.

8. Copilăria

Copil fiind se bucura de jocuri
Dar mult mai des decît pe alți copii
Îi năpădea suspinul altor locuri
Și lacrima seminței din cîmpii.

Și nu era cuvînt să-l mai întoarcă
Din rînduiala viselor fierbinți
Cuprinse-n suflet și-n priviri de parcă
Visa prin el tot neamul de părinți.

9. Drumul

Din iarnă-n iarnă și din vară-n vară
Sorbind străvechiul doinelor izbuc
Își ostoaia lăuntrică povară
Cu Eminescu, Goga și Coșbuc.

Mai buni învățători intru citirea
Lubirilor de țară și popor
N-ar fi putut să-și rînduiască firea
Și dorul său atotcuprinzător.

Se adăpa din versurile sfînte
Ca dintr-o apă fără de sîrșit
Unde și-au strîns părinte cu părinte
Durutul rost și plînsu-năbușit.

Și tot stringînd la rîndu-i din sudoare
Înflorescența fiecărui vers
Simtea sub tîmple cit de mult îl doare
Vămuitoarul vremurilor mers.

10. Țelul

O sete mult mai grea și mai adîncă
Decît de buna apă din fîntîni
Îi chinuia cu gînd să-i alle încă
Pe-adevărații rodului stăpîni

Și încă să-nțeleagă cum se poate
Prin strîmbe rînduiele de mii de ani
Să fie goi și-mpovărați cu toate
Adevărații muncii suverani.

Era adolescent, dar nici o forță
N-ar fi putut să-l frîngă în vreun fel
Și nici să-i stingă bărbăteasca forță
Cuprînsă-n lava unui sacru țel.

11. Ucenicia

Credea-n cuvîntul dat între tovarăși,
Nu căuta să-l țînă drămuț,
Sub lanturi cit a stat gîndea că iarăși
Va mai primi un munte de suit.

Și mult mai mult decît vreo mingiere
El dinspre țară căuta răspuns
Cînd se proptea cu-ntreaga sa putere
În fiecare beznă de străpuns.

Atîta întuneric se strînsese
La sinul țării, printre flori de tei,
Încît de viață nu putea să-i pese
Cum îi păsa de libertatea ei.

12. Îndatorirea

De la ai săi știînd că nu se cade
Să faci din munca nimănui festin
A fost mereu prezent pe baricade
Unde-și croia poporul alt destin.

Și cu poporul umăr lîngă umăr,
Prin Augustul de soare și de-azur
El își trecea mulțimea fără număr
A visurilor vechi cu nou contur.

Bărbat întreg, și tînăr, și-n putere
Smulgea din trupul țării orice rău
Prefigurînd belșugul unei ere
Ce-avea să vină după gîndul său.

Cu necuprînsă dragoste de mamă,
Cum nici la sinul mamei n-a aflat,
Această țară îl lua în seamă
Și-l pregătea pe Marele Bărbat.

CLĂDITOR DE ȚARĂ

III. Înfrupturile

13. Alegerea

Partidului catarg intru ființă
Și României sale dăruit,
Acest bărbat era de trebuință
La data în care-am stăruit.

Pe sine se lega mai înainte
La toată grija pentru rodul strins
Făcându-ne astfel să ținem minte
De cite ori hotarele ne-au plins

El deschidea ferestrele spre lume —
Să nu mai fim țărîm necunoscut,
Ori să plătim tributuri pentru nume
La ciți cu gîndul morții ne-au păscut.

Reașeza în drepturi adevărul
Prea multă vreme despărțit de noi,
Ca să-nflorim cum înflorește mărul,
Sub mîngîierea hrănitorei ploii.

14. Temelia

Luind în palme grijile străbune
Cirmaciul tînăr pregătit de drum
Știa că vremea unei vieți mai bune
Își trage toată seva din acum.

Știa că nu-i ușor să reclădească
În fiecare om acel fior
Sprijinitor de faptă bărbătească
Pentru lucrarea-ntregului popor.

Și a chemat la sine drept dovadă
Pe toți vitejii neamului bărbați
Să-i recunoască lumea și să-i vadă
Pătruși de soarta munților Carpați.

N-a pregetat să meargă la izvoare
Și să-l cunoască țara-ngîndurat
De axioma locului sub soare
Al celor drepti, cu sufletul curat.

15. Cuprinsul

Se vor mai scrie vieți nenumărate
În cartea țării spre slujirea ei,
Dar viața lui e-n drept să ni se-arată
Ca o supremă sursă de idei.

Nu i-au trecut nici clipele, nici anii
Fără să-și paarte rostul omenesc,
Ca suveran cirmaci la suveranii
Făuritori a tot ce-i românesc.

Desăvîrșit prin chiar ființa vie
Atoategînditoare, rînd pe rînd,
El singur se pricepe să ne fie
Modelul zilnic pentru-naltul gînd.

El, singurul vlăstar prin investire,
Ajuns în sfera unui dor nespus,
E țării sale stea de prestare
Și fiul său din toți cel mai supus.

16. Priveliștea

Sint ale noastre apele și munții
Și-al nostru e cirmaciul priceput
Mereu cuprins cu neodihna frunții
În lucrul împlinit sau început.

De-aceea credem în puterea vie,
Prin el intruchipată exemplar,
Cea care spune vremii cum să fie
Și-n ce să-și toarcă fluxul ei solar.

Sint ale noastre zările rotunde
Și-al nostru e destinul citorit
De arhitectul viselor fecunde
La scara unui timp nețarmurit.

Priviți în jur și veți găsi dovadă —
Spre lauda și nemurirea sa —
Nu doar prin cite ochii pot să vadă
Ci și prin ce urmașii pot visa.

17. Ctitoria

Acesta-i înțeleptul care știe
Ca nimeni altul ce-nsușiri se cer
Spre-a înălța o nouă ctitorie
Pînă la grînda stelelor din cer.

L-au prins pe tîmple iernile prin care
S-a petrecut cu vîrsta de bărbat,
Dar tot lucrînd la țara în urcare
Nimic din firea lui nu s-a schimbat.

El tot așa de tînăr și-n putere
Cuprinde soarta înfloritei țări
Cu focul viu ce-i curge prin artere
Și cu senina boltă dintre zări.

Și tot așa cum vremea naște vreme,
Cu nemurirea ogîndită-n noi
El ogîndește datul unei steme
Prin ctitorirea României noi.

18. Jurămîntul

Jurînd credință-n toate țării sale,
Cel mai destoinic fiu crescut de ea
Transformă-n fapte visuri colosale
Călăuzit de-o purpurie stea.

Mereu împovărat pînă la sînge
De pacea țării lui și-a lumii-ntregi
El nimănui în parte nu se plînge
Și crede-n soarta noastră după legi.

Dac-a jurat pe sceptru neodihna
Și dacă nouă s-a numit dator,
El nu cunoaște nici răgaz, nici tîhnă
Călăuzind poporul muncitor.

IV. Ofranda

19. Eroul

El este primul nu prin rang și fală
Ci prin purtarea lui de muncitor
Neobosit pe calea triumfală
Deschisă tuturor spre viitor.

Bărbat viteaz și bun ca nimeni altul
Măsură-n toate pentru tot ce-i drept
Încununînd adîncul și înaltul
Cu stăruința sa de înțelept.

Întreagă viața lui se decantează
În strălucirea vetrei dintre zări
Și-n picătura de lumină trează
Căzută blind pe fruntea unei țări

Nimic nu are mai de preț pe lume
Și-n universul tot nimic mai sfînt
Decît poporul ce i-a dat un nume
Prin care-și leagă fapta de cuvînt.

20. Cînstirea

Cînstire-naltă celui ce-n lumină
Gîndește țării rod mai timpuriu
Adeverînd credința sa deplină
În Tricolor și-n steagul purpurii.

Cînstire-naltă omului prin care
Se definește fiecare om
Și prinde rod iubirea-n fiecare
Precum sub soare floarea unui pom

Cînstire-naltă brațului și frunții
Care slujesc belșugul din cîmpii
Și apele, și stelele, și munții,
Și veșnicirea noastră prin copii.

21. Neodihna

Stejar neînfricat al națiunii
Și dăruitul patriei erou
A definit, prin forța rațiunii,
Lumina-nmugurită-n omul nou.

Cu nesfîrșită grijă tutelară
Cuprinde în lucidele priviri
Nu fericirea lui particulară
Ci binele întregii omeniri.

Vlăstar de țară, arhitect de soartă
Și-nțiiul dintre toți l-a-nfăptuit
Atîta dor străbun pe umeri poartă
Cit nici cu gîndul nu-i de bănuît

În cumpănă nu-i stă nici o secundă
Și-oricît de multe griji l-ar apăsa,
Precum izvorul, undă după undă,
Revarsă țării neodihna sa.

22. Îndemnul

Îndemn prielnic munca lui ne este
Și viața sa o pildă de urmat
În ofensiva noastră către creste
Pe-un drum cîstit, și drept, și necurmat.

Apropiat cu-ntreagă omenia
Celor statornici, care-i sint de-un fel,
Prin el vorbește lumii România
Și toată lumea, timpului, prin el.

Sub fruntea lui se-adună gînditoare
Fintiniile de datini din străbuni
Gîndindu-ne în vremea viitoare
Mai fericiti, mai vrednici și mai buni.

Intruchipînd lumina fără pată
Din dragoste de țară izvorînd
Mindria lui se află intrupată
În inimile noastre, rînd pe rînd.

23. Recunoștința

Ofrandă pură pentru vîrsta nouă
Și pentru veghea lui de brav cirmaci
Aducem griul străjuit de rouă
Și purpuriul florilor de maci.

Înriurire de cuvinte bune
Îi dăm să afle cînd ne-o fi mai greu
Și după rostul datinii străbune
La fel de tînăr ni-l dorim mereu

Să-i fie brațul tare și puternic
Și soarele îndemn de căpătîi
Știindu-l zilnic aplecat cucernic
Spre voia țării sale mai întii

Firesc ne pare tuturor să-i fie
Adusă ca o piine pe-un ștergar
Recunoștința noastră cea mai vie
Bărbatului cu suflet legendar.

GEORGE ȚARNEA

La mulți ani, iubit conducător!

Prof. dr. CONSTANTIN ARSENI

Configurația de azi a patriei, cu o pregnantă dinamică modernă a dezvoltării sale multilaterale, în care valoarea supremă este omul, constituie expresia cea mai semnificativă a clarviziunii și cutezanței patriotice, revoluționare ce definește personalitatea unanim recunoscută și apreciată. La noi și pe meridianele lumii, a iubitului nostru conducător, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Din perspectiva luminoasă a tot ceea ce am realizat și vom realiza, a saltului calitativ al întregii noastre existențe sociale, putem afirma cu mindrie și recunoștință că, urmînd exemplul de muncă și viață al secretarului general al partidului, noi toți, indiferent de vîrstă sau domeniu de activitate, am învățat să cutezăm și să înfăptuim mai mult și mai bine, să înțelegem în profunzime responsabilitățile și datorile ce ne revin față de patrie, față de partid, față de societatea noastră socialistă.

Constituie o realitate, argumentată de fapte revelatoare, grija și atenția cu totul și cu totul deosebite pe care tovarășul Nicolae

Ceaușescu le acordă dezvoltării științei și învățămîntului în general, calității actului de asistență medicală, în condițiile creșterii permanente a indicelui de natalitate, a duratei vieții, menținerii și revigorării continue a capacității de muncă fizică și intelectuală a poporului nostru.

Aceste strălucite izbînzii capătă o excepțională valoare politică și morală, dacă avem în vedere că tot ceea ce ne-am propus să înfăptuim, și am înfăptuit, a prins viață într-un climat de încredere și respect al condiției și demnității umane, climatul democrației muncitorești, revoluționare, care permite participarea nemijlocită la actul de conducere a societății tuturor celor ce muncesc, întregului nostru popor. Doresc să transmit mult iubitului și stimatului nostru conducător, tovarășul Nicolae Ceaușescu, sănătate deplină, putere de muncă, ani mulți și rodnici în fruntea partidului și statului,

pentru a ne conduce cu aceeași clarviziune revoluționară, patriotică, în opera de făurire a socialismului și comunismului pe pămîntul scump al patriei străbune.

C. NIȚESCU — „Flori”

DIMITRIE VATAMANIUC

Anul 1965, cînd, la cel de-al IX-lea Congres al Partidului Comunist Român, tovarășul Nicolae Ceaușescu a fost ales în înalta funcție de secretar general al partidului, se înscrie ca un moment de referință în istoria contemporană a patriei noastre, a întregii culturi românești.

În noul climat de largi și fertile deschideri spre valorile perene ale creațiilor poporului nostru în toate domeniile de activitate, climat la instaurarea căruia rolul esențial îi revine conducătorului stimat și iubit al țării noastre, gîndirii sale novatoare, neobositei sale activități politice și revoluționare, valorificarea moștenirii culturale s-a bucurat de o atenție deosebită. Marii scriitori români au fost readuși în actualitate, prin realizarea unor ediții științifice, opera lor fiind reintrodusă în circuitul național și universal.

În această uriașă și complexă acțiune de valorificare culturală, opera Poetului Național ocupă un loc important. Numai în ultimul deceniu, datorită grijii partidului și statului nostru, per-

sonal a tovarășului Nicolae Ceaușescu, beneficiind de excelente condiții de cercetare a operei eminesciene, colectivul de cercetători de la Muzeul Literaturii Române a tipărit, în continuarea ediției Perpessicius, volumele **Opere**, VII (Proza literară), **Opere** IX, XI, XII, XIII (Publicistică), **Opere** XIV (Traduceri).

În aceste zile de aleasă sărbătoare, cînd întreaga națiune își omagiază conducătorul, am editat un nou volum al ediției naționale Eminescu, **Opere** VIII (Teatru), unde am cuprins paginile de strălucită evocare de către poet a trecutului nostru glorios de luptă, pentru neatinare și independență națională.

În numele colectivului de cercetători de la Muzeul Literaturii Române, pe care-l coordonez, îi urez secretarului general al partidului, conducătorului stimat și iubit al națiunii noastre, mulți și luminoși ani în fruntea țării și a poporului român, întru creșterea multilaterală și înflorirea continuă a culturii românești.

OMAGIUL ARTELOR

Intoldeauna, arta plastică a însoțit marile evenimente ale unui popor, marcând prin semnul ei metaforic ceea ce de fapt însemna aspirație, bucurie, victorie, luptă și jertfă, izbândă și glorie. Așa se înfățișează și azi creația plastică românească care și-a făcut de mult un titlu de glorie în a evoca clocotul zilelor noastre, frumusețea și măreția unei contemporaneități tot mai bogată în fapte și de a așeza la loc de cinste, în galeria marilor filii ai țării pe cei ce conduc de peste două decenii destinele

țării, dind acestei contemporaneități o strălucire și o temelnicie fără seamăn, pe tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, erou încercat într-o luptă ce numără peste 55 de ani de efort și sacrificiu, de dăruire personală și devotament puse în slujba idealurilor comuniste ale devenirii patriei. Mereu în mijlocul poporului, ascultându-l și îndrumându-l, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU — iată, o imagine-simbol a zilelor noastre.

Pictură de ZAMFIR DUMITRESCU

Tinerețea revoluționară a comunistului Nicolae Ceaușescu — o biografie îngemănată cu însăși istoria țării.

Tinerețea revoluționară a neînfricatului erou pentru libertate și dreptate națională și socială stă mărturie de decenii ca un luminos model al comunistului ce slujește și luptă pentru vic-

toria idealurilor cauzei patriei și poporului.

Tinerețea revoluționară a celui care de peste 55 de ani și-a dăruit viața și neodihna gândului dorinței de bine pentru patrie, de pace și înțelegere între popoare.

Tinărul revoluționar comunist Nicolae Ceaușescu — efigie de erou între eroii neamului românesc.

Pictură de EUGEN POPA

METAFORĂ plastică pentru ceea ce înseamnă legătură cu trecutul patriei, cu înaintașii, cu luptătorii pentru dreptate și libertate, pentru progres și civilizație din istoria României — Decabal, Mihai Viteazul, Ștefan cel Mare, Horea, Cloșca și

Crișan, Alexandru Ioan Cuza. Continuitatea, perenitatea unor idealuri scumpe poporului, transmiterea lor din generație în generație din cele mai vechi timpuri și până azi, ca o torță a spiritualității românești, fac din această imagine plastică cheia evocării acestor mari

figuri de luptători, în mijlocul cărora distingem chipul președintelui României moderne, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Grupaj realizat de SIMONA VĂRZARU

„Pentru noi, compozitorii de astăzi, a scrie muzică patriotică este o preocupare permanentă și firească, fiind sinonimă cu a gândi și simți împreună cu poporul tău, a-ți face datoria de artist”. „Ca și alți colegi ai mei, am încercat să dau glas, prin limbajul specific muzicii, unor gânduri și sentimente care aparțin de fapt tuturor, în-tregului nostru popor. Partidul Ceaușescu, România!, Trăiască România și toți ai țării fiii, Un gând de pace din Carpați, Ai înflorit în luna mai, Slăvită epocă de aur sînt cîteva dintre titlurile care au fost incluse în repertoriile multor formații de profesioniști și de amatori din țară și a căror fiecare nouă interpretare îmi aduce o mare bucurie: aceea de a te ști până la contopire unit, ca artist, cu poporul din care faci parte, de a vedea că simțămintele și idealurile care m-au animat cînd le-am compus aparțin tuturor”. Sînt mărturii de suflet, purtînd semnătura lui George Grigoriu, rînduri ce dau expresie imboldului ce străbate nenumăratele opusuri înscrise în biografia compo-nistică a acestor ani.

Una dintre dimensiunile cele mai pregnante ale unui astfel de peisaj compo-nistic, ce reflectă năzuințele și împlinirile epocii sale, cîntecul patriotic apare — așa cum se sublinia nu de mult în paginile acestei publicații — ca amplă reverberație a evenimentelor, a atmosferei specifice unei perioade istorice, a elanurilor spirituale cele mai înălțătoare, constituindu-se într-o veritabilă cronică vie, gravată nu numai în memorie, ci și în suflete prin forța îngemănată a cuvîntului și muzicii. Astfel se profilează lucrările corale de substanță patriotică și în contextul creației muzicale românești contemporane a ultimelor decenii, în a cărei bogăție și complexitate — ce îmbrățișează un vast spațiu al expresiei artistice, reliefînd o dublă ancorare în actualitate, prin problematică și prin limbaj — ele ocupă un loc deosebit, oglîndînd deopotrivă permanența implicare a gîndirii compo-

nistice în stricta realitate a vremii și voința autorilor de a afirma prin valențele cîntului împlinirile și aspirațiile unei epoci de adînci transformări, de mărețe realizări.

Înfățișînd tabloul României socialiste de astăzi, preamărîndu-i chipul mereu înnoit, o impresi-onantă bogăție de lucrări aduce un fierbinte omagiu celui ce se află de mai bine de douăzeci de ani la cîrma partidului și a țării. Slăvind Timpul marilor victorii (muzica de Cornel Trăilescu, versurile de Constantin Cîrjan), evocînd cei Douăzeci de ani de soare (com-

tate, slăvind prezentul în simplitatea acordurilor ample, relevînd în armonii clare mîndrie și elan, demnitatea de a ține mereu fruntea sus însuflețesc și bine-cunoscuta piesă de Vasile V. Vasilache, pe text de Eugen Rotaru, Trăim decenii de împliniri mărețe, dar și recenta partitură datorată lui Zaharia Popescu și Tudor Stănescu, Cînd spunem Ceaușescu: aceleasi coordonate apar conturate în liniile maiestuoase ale cîntecului Pentru partid și-al său conducător, de Constantin Arvinte, pe un text de Nicușor Constantinescu, ca și în grandioasa ros-

presiv despre Ziditorul de țară (metafora muzicală îi aparține lui Vasile Donose), despre Comandantul suprem (lucrare dedicată de Constantin Arvinte), despre Omul țării (în imagini sonore dăltuite de Cornel Trăilescu), despre acest Cîrmaci de vreme bună (piesă de Aurel Giroveanu), afirmînd cu țarie în slove de cînt: Cînd spunem Ceaușescu, noi spunem România!, așa cum rostește cîntecul lui Sergiu Eremia, sau Ne este Ceaușescu bun părinte, prin glasurile ce întonează partitura lui Ioan Micăea. În împletirea strînsă a cuvîntului și muzicii,

dresat bărbatului aflat în fruntea țării, a partidului. Evocînd Efigiile eroismului (muzica Lucian Vlădescu, versuri Alexandru Andrișoiu), creatorii zugrăvesc Al țării timp înnoitor (piesă de Mircea Neagu, pe text de Viorel Cozma), rostînd — în sonorități vocale, frecvent dublate de vigoarea accentelor orchestrale — Omagiu celui mai iubit fiu al poporului, așa cum afirmă și oda semnată de Paul Ur-muzescu și Constantin Cîrjan, reunînd sub aceeași arcuire melodică trei simboluri ale epocii actuale: Partidul, Ceaușescu Viitorul — simboluri înscrise și în titlul piesei realizate de Radu Paladi pe un text de Dan Rotaru.

Lucrări corale, creații vocal-simfonice de mai amplă respirație, piese de muzică ușoară ale căror sensibile reverberații arcuite sobru, la altitudinea mesajului înălțător, conturează profiluri expresive, precum cele proprii unor pagini de o generoasă expresivitate — printre care se detașează compozițiile Camelinei Dăscălescu Urare de iarnă sau Erou al țării, erou al păcii, cele ale lui Ionel Tudor Intiul om al țării, Celui mai iubit dintre noi, Ani cu nume de erou, cele scrise de Aurel Giroveanu și Valențiu Grigorescu, Omul Păcii și, respectiv, Cîntec de urare și multe altele, ilustrînd o inspirație de sorginte folclorică sau profiluri specifice genului au îmbogățit de-a lungul anilor această sferă tematică, concretizîndu-i semnificația într-un spațiu de largă diversitate stilistică, ce-și trage parcă în permanență seva din acea idee reliefată de Laurențiu Profeta sub genericul „Cîntor măreț, operă nepieritoare”, întoarcerea artistului la izvorul mereu viu și proaspăt al realității și necesitatea reflectării ei într-o diversitate de nuanțe, reflectînd gînduri și sentimente specifice tezaurului de gîndire și simțire al poporului nostru.

ANCA IOANA ANDRIESCU

„Cîntor măreț, operă nepieritoare”

poziție de George Grigoriu pe versuri de Angel Grigoriu și Romeo Iorgulescu), priviți ca Ani de istorie, ani de glorie (muzica George Grigoriu, versurile de Nicolae Dragoș), creatorii vorbesc despre cele Trei nume scrise-n cronică de aur a prezentului (titlu ce aparține lui George Grigoriu, pe text de Angel Grigoriu și Romeo Iorgulescu). Invocînd istoria ca pilduitoare imagine pe fundalul căreia se reflectă efigia înfăptuirilor actuale, ca frescă de viață, de vitejie și jertfă, de izbînză glorioasă, cîntecul Măreț precum Carpații! de Marin Constantin (pe versuri de Nicolae Stoian) apelează la sugestivitatea comparației, decupînd astfel efigia acestor ani, în rezonanțele unui lirism cald, de sobră factură.

Diversitatea expresivă ce se degajă din bogata creație corală dedicată acestei perioade de o deosebită dezvoltare, de progres și biruințe dăltuite în cartea patriei își găsește concretizarea în fațete multiple. Sonoritățile imnace de o vibrantă solemn-

tirii discursului muzical, în vigoarea ce înalță frazele ferm trasate de George Grigoriu pe versuri de Aurel Stoin: Poporul, Ceaușescu, România! În ritmica avîntată, cu ecouri preluate din îndelungata tradiție a marșului patriotic românesc, cu pronunțate valențe de indemn mobilizator, cu un desen melodic arcuit cu hotărîre, partiturile muzicale amplifică adesea cadența textului, subliniindu-i sensurile prin datele limpezimii compo-nistice; exemplare sub acest aspect sînt numeroase titluri, puternic ancorate în tipologia specifică acestui gen coral, printre care figurează și creațiile lui Vasile V. Vasilache (și Emilian Marcu) — Acestor cîntorii le-am dat un nume, Ceaușescu — tinerii! (semnat de același compozitor în colaborare cu Corneliu Șerban, autor al textului), ale lui Dan Beizadca (pe versuri de Petru Idriceanu) — Trăim în epoca de aur, Marius Teicu (și Eugen Rotaru) — Ceaușescu — Pace!. Sînt doar cîteva dintre titlurile ce vorbesc prin acest limbaj ex-

creatorii din diferite generații aduc Cînstire omului (imagine ce se degajă în tonurile fastuoase ale cîntecului semnat de tinărul compozitor Adrian Nichiteanu pe versurile lui Viorel Cozma), înalță prin căldura vo-cilor cristaline de copii gînduri de iubire și aleasă mulțumire (încrustate în cantabilitatea liniilor melodice de către Dan Bălan), slăvind prin glasuri de Pionieri, inimi de soare (cîntecul aparține lui Ion Cristinoiu) pe cel numit în partitura lui Ștefan Andronicu Brav erou între eroi. Prospețimea și spon-taneitatea ce învăluie cuceritoarele tîlmăciri ale corurilor de copii, energia și forța, dublată de lirismul emoției ce caracterizează versurile ansamblurilor alcătuite din tineri, maturitatea și responsabilitatea ce conferă parcă robustețe, siguranță, soliditate edificiilor sonore clădite de marile colective corale de tradiție muncitorească, sau cele născute din imboldul patriotic al interpretelor sâ-teni se ridică, la unison, într-un mereu înnoit omagiu a-

Sanse fără egal de afirmare a tînărului scriitor

În și din provincie

Anul 1965 marchează una din cele mai importante date din istoria civilizației și a culturii românești contemporane. E anul cînd destinele României au fost preluate de președintele Nicolae Ceaușescu, una din cele mai ilustre figuri ale vieții politice europene și universale. Încă de la început, președintele Nicolae Ceaușescu a susținut și continuă să susțină, cu o exemplară consecvență, o anumită primenire, anumite prefaceri, și chiar unele radicale mutații, atît în ordine ideologică, cit și cea materială. Trebuie să precizăm dintru început că tot ceea ce ține de ideologie și cultură a cunoscut noi și revelatoare interpretări. Accentul a căzut întotdeauna pe valoarea autentică și deschiderea spre nou. S-a trecut cu repeziune, de la o închistare și o dogmatizare, aproape insuportabile, la un cu totul alt mod de a concepe și realiza viața spirituală și intelectuală de pe aceste meleaguri. Așa se face că tinerii scriitori răspîndiți în toate orașele și satele țării au început să se afirme în plenitudinea lor după această memorabilă dată. Pretutindeni, în sate și orașe se organizează cenecluri și manifestări culturale, apar reviste literare și de cultură, unele patronate de comitetele de cultură, altele de Uniunea Scriitorilor. La Iași, Cluj, Brașov, Timișoara, Oradea, Craiova, Rîmnicu Vilcea, Pitești, Arad, Bacău, Piatra Neamț, Focșani, Galați, Constanța, Tulcea, Giurgiu, Baia Mare, Satu Mare, Suceava, Fălticeni, Alexandria, Rădăuți, Cîmpulung Muscel, Curtea de Argeș, Golești și în multe alte orașe de provincie, tinerii scriitori și oameni de cultură au simțit un acut impuls în această epocă unică în istoria spiritualității românești. Revistele înființate acum sau cele ce și-au schimbat structura, apariția și chiar titlul, printre care amintim *Ateneu*, *Astra*, *Argeș*, *Familia*, *Vatra*, *Tomis*, *Cronica*, *Orizont*, *Ramuri*, *Convorbiri literare*, *Tribuna*, *Transilvania* au contribuit la o afirmare definitivă a noilor generații de scriitori. De la

Ion Mircea și pînă la Daniel Corbu, de la Lucian Avramescu și pînă la Adrian Alui Gheorghe, toți tinerii scriitori, cu mici excepții, au debutat, au publicat și s-au afirmat, mai întîi, în aceste excelente reviste de provincie unde domină un spirit de emulație și confraternitate. Aici au publicat poezie, proză, istorie și critică literară, eseuri, traduceri, reportaje, tablete, interviuri și evocări, scriitori recent veniți, cit și cei din alte generații. Un dialog permanent a fost și este întreținut de aceleași idealuri pe care le au atît tinerii, cit și cei cu o operă deja consolidată. Marile teme ale istoriei contemporane au fost exploatate cu măiestrie și talent de toți cei chemați să-și exprime sentimentele și gândurile. Stimularea energiilor creatoare se datorează unei înțelepte și foarte judicioase politici culturale imprimată de spiritul comprehensiv al președintelui Nicolae Ceaușescu.

Pe lângă aceste reviste, arhicunoscute, în provincie mai apar și unele publicații studențești, extrem de valoroase, în care își fac ucenicia foarte tinerii creatori. Aș aminti doar revistele *Echinoc* și *Dialog* care au intrat definitiv în istoria presei literare românești. Aceste reviste au avut șansa să fie autentice laboratoare de creație. De asemenea, trebuie să menționăm și suplimentele literare și culturale editate, cu o anumită regularitate, de zărele județene, în care se publică o literatură de bună calitate. Tinerii își au locul rezervat. Domină poezia, proza și investigațiile literare locale. Întru totul meritorii sînt și publicațiile de istorie, cultură și civilizație românească ce apar sub patronajul muzeelor, bibliotecilor, arhivelor și altor așezăminte culturale, unde, pe lângă seniori, își publică și tinerii profesori și cercetători contribuțiile lor, de cele mai multe ori aducînd noi și bogate informații. Și acum, pentru a ne convinge de cele menționate e necesar să citim și microfisele de istorie literară ce se publică aici.

toare ce întilnește la puține reviste din presa literară contemporană. Aici, la drept vorbind numai aici, întilnim o foarte acută pasiune pentru dezbateri, pentru polemica de idei și nu cea extraliterară. Aici, tinerii sînt cei ce decid destinul fiecărui număr. De remarcat același dialog, nici un moment întrerupt, dintre generații: Dan Mutașcu, Petre Stoica, Nicolae Dragoș, Nicolae Prelpeanu, Ovidiu Genaru, Vasile Vlad, Dumitru Mureșan, Gheorghe Tomozei, Mara Niccoară, Ion Mărgineanu, Doina Pologea, Radu Cărneci, Leonid Dimov, Ștefan Augustin Doinaș, Lucian Avramescu, Ana Blandiana, Mihai Sîu, Al. Ivăsiuc, Ștefan Luca, Ion Lăncrănjan, Norman Manea, Anton Cosma, Mircea Popa, Cornel Moraru, Ion Simuț, Serafim Duicu, Fănuș Băileșteanu, Ioan Radu Valeriu Nițu, Silvia Urdea, Atanasie Popa, Mircea Zăciu, Vasile Netea, Al. Toșa, Gavril Serdan, Andrei Roth și mulți alții. Revista s-a impus și a căpătat un anume prestigiu prin echilibrul și seriozitatea. ● *Familia*, revistă ce poartă numele celei în care a debutat Mihai Eminescu, apare la Oradea din septembrie 1965 și pînă în prezent. Aici lucrăază cu osîrdie poetul, traducătorul și eseistul Alexandru Andrișoiu (redactor șef) ajutat de priceperea lui Radu Enescu, Dumitru Chirilă, Ion Golban, Georgeta Suciuc și mai recent, talentatul și seriosul istoric și critic literar Ion Simuț. Relevăm colaborările lui Miron Radu Paraschivescu, Mihai Beniuc, Vasile Rebreanu, Titus Popovici, Francisc Munteanu, Mircea Malița, Ovidiu Cotruș, Iosif Pervain, Marin Bucur, Ștefan Bănuțescu, Mircea Constantin, Gheorghe Grigurcu, Alexandru Ruja, Radu Teșosu, Ioan Buduca și alții. O revistă cu mari deschideri spre cei ce vin așa de repede și de des. ● *Cronica* apare la Iași din 12 februarie 1966 și pînă azi. Pe la direcția ei au trecut lăsînd o bună amintire Constantin Ciopraga (1966—1970), Liviu Leonte (1971—1979) și Ion

Tăranu (1980—1988). Au scris și scriu cu o oarecare regularitate Otilia Cazimir, Nicolae Tațomir, Constantin Noica, Adrian Marino, Al. Dima, Constantin Ciopraga, Mihai Drăgan, George Lesnea, Mircea Radu Iacoban, Ioanid Romanescu, Liviu Leonte, Ovidiu Genaru, Al. Săndulescu, I.D. Lăudat, Marin Sorescu, Alexandru Călinescu, D. Irimia, I. Sirbu, Val Condurache, Constantin Pricop, G. Pruteanu, Aurel Leon, Alexandru Andriescu, Lucian Vasiliu, Nichita Danilov, Haralambie Tușui și Horia Ziliu. ● *Convorbiri literare*, periodic ce poartă numele ilustrei reviste conduse de Titu Maiorescu, apare la Iași din mai 1970 și pînă acum. Redactorii șefi, D. Ignea (1970—1971), Corneliu Ștefanache (1972—1976), Corneliu Sturzu (1977—1988) au încercat, și, desigur, au reușit să stabilească punți între membrii tuturor generațiilor de scriitori. Întilnim semnăturile lui George Lesnea, Mihai Beniuc, Ștefan Augustin Doinaș, Radu Boureanu, Demostene Botez, Horia Ziliu, Gheorghe Tomozei, Nicolae Tațomir, Ovidiu Genaru, Ioanid Romanescu, Corneliu Sturzu, Nichita Danilov, Lucian Vasiliu, Lucian Valea, Ana Blandiana, Petre Stoica, Al. Piru, Adrian Marino, Șerban Cioculescu, Alexandru Paleologu, C. Toiu, C. Coroiu, Ion Bogdan Lefter, Al. Dobrescu, Al. Călinescu, Mihai Iordache, Ilie Dan, D. Vatamaniuc, Virgil Cuțitaru, Mihai Drăgan, Cornel Ungureanu, Nicolae Manolescu, Eugen Simion, Gheorghe Bulgăr, Ion Diaconescu, D. R. Popescu, N. Breban, Mircea Muthiu, Radu Negru, Mircea Radu Iacoban, Florin Mugur, Zaharia Săngeorzan, Aurel Sasu, Constantin Trandafir, Gabriel Mardare, Vasile Mihăescu, Constantin Călin, Ștefan Oprea, V. Filip și mulți, foarte mulți alții, tineri și vîrstnici. Această revistă și-a căpătat o autentică personalitate și tinde să devină excelentă de cînd poetul și esteticianul Corneliu Sturzu o conduce cu pricepere, cu dragoste și pasiune. Tinerii pe care i-a supravegheat în amfiteatru se regăsesc astăzi în paginile *Convorbirilor literare*. ● *Tomis* apare la Constanța, lunar, din iulie 1966 și pînă în prezent. Redactorii șefi: George Mihăescu (1966—1968), Ioanichie Olteanu (1969), Constantin Novac (1970—1971), Ioan Bădică (1972—1980) și Constantin Novac (1982—1988). Revista a primit, chiar de la început, binecuvîntarea lui Tudor Arghezi care a semnat un emoționant Salut. Colaborează în paginile *Tomis*ului Traian Coșovei, Grigore Sălceanu, Alexandru Protopopescu, C. Novac, Eugen Lumezianu, Ana Barbu, Mirela Roznovanu, Al. Ștefănescu, N. Motoc, Octavian Georgescu, M. Porumbescu, Eugen Vasiliu, Carmen Tudora, Pericle Martinescu, Dan Simonescu, Radu Vulpe, Enache Puiu, Virgil Teodorescu, Marin Mincu, Lucian Avramescu, Mihai Coman, Constantin Sorescu, Gabriel Rusu, Artur Silvestri, Vladimir Bălănică și încă mulți alții. Ne oprim, deocamdată, aici cu această extrem de succintă ochire asupra presei literare de provincie, unde tînrul scriitor a găsit întotdeauna înțelegere, găzduire și numeroase modalități de afirmare. Nici un moment nu a stat în umbra înaintașilor, ci alături de ei, a sportat imaginea unui prezent literar fără precedent în istoria literaturii naționale.

NICOLAE SCURTU

Succintă privire asupra revuisticii literare

Dintotdeauna, la noi ca și în alte părți ale lumii, provincia a fost un nesecat izvor de energii creatoare. Aici s-au format au ajuns la o anumită maturitate artistică numeroși scriitori, iar mai tîrziu au fost atrași de Capitală și mirajele ei. Unii au evoluat, alții au involuat, iar cițiva au rămas constanți. Acum, au apărut citeva reviste în provincie care și-au căpătat statut de instituție literară, avînd dreptul la o existență îndelungată. ● Așadar, să începem cu *Argeș*. Revista apare la Pitești, lunar, din 1966. Redactorii șefi, Mihail Diaconescu (1966—1969), Gheorghe Tomozei (1969—1972) și Sergiu I. Nicolaescu (1973—1988) au fost condați de scriitorii, afirmați sau mai puțin afirmați, ce și-au adăruit o bună parte din sufletul și creația lor acestei publicații. Aici întilnim numele lui Tudor Arghezi, Cezar Baltag, Lucian Avramescu, Vasile Voiculescu, Valeriu Anania, Mircea Micu, Dan Rotaru, Radu Cărneci, Ștefan Augustin Doinaș, Agatha Grigorescu-Bacovia, Eugen Stănescu, Elisabeta Niță-Novac, Doru Motoc, Demostene Botez, Dumitru M. Ion, Horia Ziliu, Ion C. Ștefan, Ion Popa Argeșeanu, Petre Vlad, Gheorghe Tomozei, Ion Th. Ilea, Ion Lotreanu, Ion Sofia Manolescu, Adrian Păunescu, Nicolae Baltag, Virgil Teodorescu, Nicolae Oprea, Mihail Diaconescu, Ion Lăncrănjan, Eugen Barbu Tudor Mușatescu, George Ivașcu, Maria Banuș, Radu Boureanu, Mihai Beniuc, Gherghinescu Vania, G. Voica, Ludmila Ghițescu, Nicolae Manolescu, Florin Mugur, Leonid Dimov și a multor alora. Din această laconică enumerare se observă, cu destulă ușurință, modul cum generațiile își dau întilnire în paginile revistei *Argeș*. E de reținut pentru todeauna colaborarea lui Tudor Arghezi la *Argeș*. Aici marele magician al verbului românesc își publică cea de a șaptea serie a *Biletelor de papagal*. Poetul Gheorghe Tomozei, inspirat ca totdeauna, publică două excelente suplimente. *Literatorul* și *Biblioteca Argeș*, ce au stîrnit un interes special atunci ca și acum. Aceste mărturii confirmă și vor confirma peste ani și timp ce se putea face la Pitești în „Epoca Nicolae Ceaușescu”. De la corifeii literaturii interbelice și pînă la Călin Vlășie, revista *Argeș* a publicat tot ceea ce era valoros din punct de vedere artistic și estetic. Unii tineri scriitori, din zonă sau stabiliți aici, au desfășurat o puternică activitate literară și culturală.

Istoria literară deja le-a menționat numele, opera și faptele. Ar merita reeditat un *Argeș*, ca cel din timpul lui Gheorghe Tomozei. ● *Astra*, revistă cu puternice rezonanțe istorice, apare la Brașov, lunar, din 1966. Redactorii șefi, Ion Lupu (1966—1972), Dan Tărchilă (1972—1973), Mihai Nadin (1974), Ion Ciulacu (1975—1980), Daniel Drăgan (1981—1988) au stimulat talentele locale sau cele din Transilvania, publicînd cu preponderanță scriitori aparținînd spațiului transilvan. Sînt de reținut numele lui Gherghinescu Vania, Ana Blandiana, Rusalina Mureșan, Ion Stanciu, A.I. Brumaru, Adrian Munteu, Ștefan Augustin Doinaș, Mihai Beniuc, Radu Stanca, Dan Tărchilă, V. Copilu-Cheatră, M. N. Rusu, Petre Pascu, Ovidiu Moceanu, Vasile Oltean, Ion Itu, Anatol Ghermanschi, Florin Șindrileanu la care se adaugă colaborările prestigioase ale lui Victor Eftimiu, Aurel Baranga, Edgar Papu, Al. A. Philippide,

Nicolae Carandino, Ion Frunzetti, Adrian Marino, Nicolae Manolescu, Mihai Ungheanu, Dan Grigorescu și mulți alții. O mențiune specială merită tinerii scriitori Alexandru Mușină și Miruna Gologan. Și nu numai ei. Aici, în orașul de sub poalele Timpei, a existat și există o interesantă mișcare literară, unde tinerii urmează cu o disciplină aparte sfaturile și îndemnul celor vîrstnici. Ei ascultă de timp, nu ies din timp și merg, fără opreliști, cu timpul lor. E un semn că literatura română se individualizează cu o repeziune uimitoare de la o epocă la alta. Și mai ales în „Epoca Nicolae Ceaușescu”. ● *Vatra* remarcabilă publicație de literatură și cultură, apare la Tîrgu Mureș din aprilie 1971 și pînă astăzi. E o reeditare a celebrei reviste conduse de Ioan Slavici, I.L. Caragiale și George Coșbuc, evident, la alte dimensiuni și temperaturi creatoare. Redactorii șefi, Romulus Guga și, în prezent, Cornel Moraru, au imprimat revistei un spirit de efervescență crea-

Poem aniversar

La apărarea Păcii ne așezăm cu țara
Și înălțăm lumina spre-un mare viitor
Mai tineri sînt Carpații, mai mindri primăvara
Slăvind pe Fiul Țării, cinstim acest Popor!
Stindarde pretutindeni in aripi desfășoare
Cum albi porumbei planeta-nconjurînd
O Pace a biruinței veghind nemuritoare
Slăvind pe Fiul Țării, cinstim al nostru gînd!
Pe fruntea lui zăpada a înflorit curată
Și blindă ca visarea ce pleoape limpezește
Slăvind pe Fiul Țării, cinstim ca niciodată

ION POPA ARGESANU

Precum un pisc semeț

EL zilnic este-n faptă, în Tricolor, în vise,
În tot azurul țării, precum un pisc semeț,
EL este virf de clipă și fagure de preț
Țîșnind spre nemurire prin porți de dor deschise

EL ne învață lupta în ritm de auroră
Și țara ne învață în comunist teme,
Să ne păstrăm pe sine în fapt cu pui de lei
Și crezul să ne fie rotund, albastră horă.

EL ne iluminează sub streșini carpatine,
Prin El sîntem o țară și-n fapte înțelepți,

Universala Pace ce-n suflute-o zidește!
Să alungăm războiul și ura și-mpilară
Să ne-ncărcăm spre viață azi brațele cu flori
Să ne iubim pămîntul și pruncii și visarea
Ca pururi să se-nalțe iubirea-n sărbători!
E unic viitorul și viu și de neîntîr
Să fie înarmarea sortită spre uitare
Slăvind pe Fiul Țării, vrem viață pe pămînt
Că-n dragoste de Pace el n-are asemănare!

ION POPA ARGESANU

Indemnu-i ne urzește mai luminoși și drepți,
În patrie, în lume, în rosturi de mai bine.

E TIMPUL CEAUȘESCU, deci timp rodind lumină,
Ne cîștigăm în vlagă, în dor, în omenie,
E TIMPUL CEAUȘESCU, deci, timp de țară vie,
Dreaptă în dreaptă-i lege și tînră grădină.

Și la-implinită vîrstă, cum azi ne este glia,
Bărbatul ce neamul ni-l cîrmuiește demn,
Îi dăruim, ca-n datini, al prețurii semn,
Și a iubirii piine cit toată România.

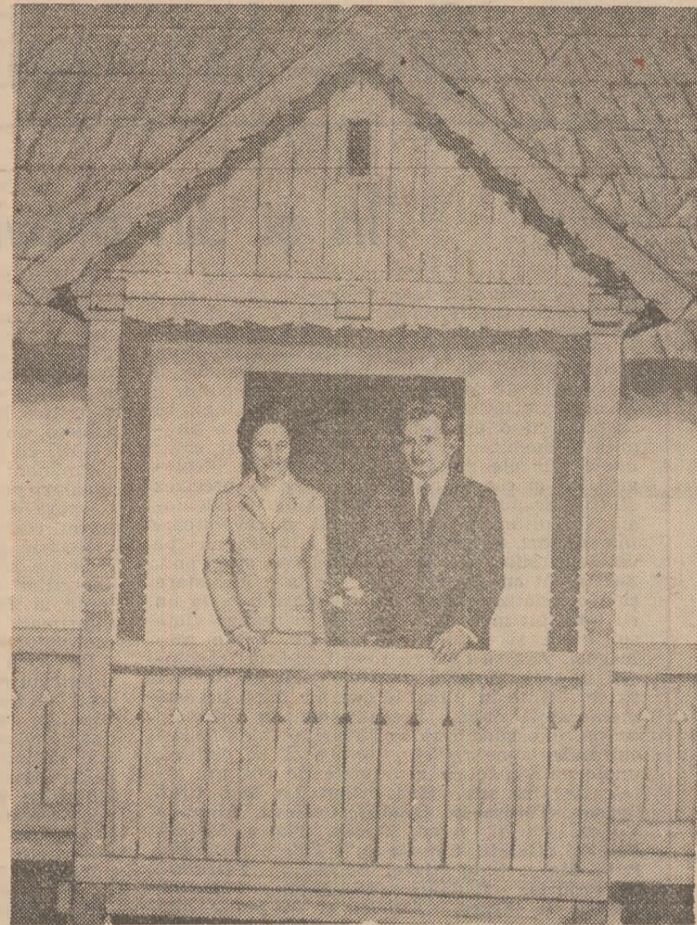
GEORGE COANDA

„CÎNTÎND UN OM, CINSTIM O ȚARĂ“

Recent și-a desemnat câștigătorii concursului de creație literară intitulat „Cîntînd un om, cinstim o țară“, organizat de Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România și Comitetul județean de cultură și educație socialistă Olt. Deschis unei largi participări, creatorilor din întreaga țară, concursul a avut ca temă cinstirea înaltei personalități a secretarului general al partidului, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, fiu al meleagurilor oltene, de a cărui viață și activitate se leagă progresul, propășirea, demnitatea patriei de azi.

Într-una din zilele următoare, la Scornicești, locul natal al președintelui Republicii, în cadrul unui spectacol festiv, vor fi înminate premiile câștigătorilor acestui concurs de creație. Iată mai jos palmaresul și o parte din lucrările premiate de juriul alcătuit din reprezentanți ai Uniunii Scriitorilor și ai Comitetului județean de cultură și educație socialistă Olt :
— Premiul Uniunii Scriitorilor — Virgil Dumitrescu (Slatina).
— Premiul „Suplimentului literar-artistic al Scînteii tineretului“ — Doru Georgescu (București).

— Premiul Comitetului județean de cultură și educație socialistă Olt — Ion Cozmei (Suceava).
— Premiul Comitetului județean Olt al U.T.C. — Bogdan Popescu (elev — București).
— Premiul Centrului de îndrumare a creației populare și a mișcării artistice de masă — Erich Kotzbacher (Tirgoviște).
• Au mai fost acordate mențiuni : Nicolae Fulga și Marin Rada (Slatina), Miron Rusu-Barian (Covasna), Mihai Antonescu (București), Gavrilă Bedea (țăran cooperator — Maramureș).

Pictură de DARIAN DUMITRACHE

Pomesc din marea carte deschisă la-nceputuri pe bronzul de milenii ce a sunat incoace ; aud cum Burebista e ploaie grea de scuturi și îl aud pe Mircea : „— Noi vrem doar bună pace !“

Din steaua Mioriței pe boltă cînd răsare, din straturile vremii de ne-nfricați eroi, primirăm după datini — cu piine și cu sare — tot bucuroși de oaspeți cu patria în noi

Un cînt cum nu e altul pe tril de ciocirile a răscolit pădurea și Oltul a vibrat ; curată îmi e slova și mulțumescu-ți fie că pot jura credință Intiului Bărbat

„El urcă din istorii într-un istoric an ca un dezgheț în inimi, ca o descătușare cînd revenea la matcă pămîntul transilvan pe Cimpul Libertății trăgînd Unirea Mare

Simbolică și fastă fu ziua de ianuar ce inflorea-n pridvorul căsuței părintești : avea să fie scrisă de-atunci în calendar ca răsărit de soare în sat de Scornicești

Cînd singură lumina mai ajungea pe masă — cu piinea cea puțină și gustul amărui —, pomea în lumea largă lăsînd pe-ai săi acasă și poate, cu aceasta, copilăria lui

Se regăsi de tînăr în asprele-nclăștări.
Ca escortat în lanțuri, purtat din post în post

visa doar la destinul măicuței sale țări, de a o ști de rele mereu la adăpost

Un tînăr : NICOLAE intra călit în lupte, o tînără : ELENA în preajmă-i, iubitoare, așa-i vedem sub semnul credinței ne-ntrerupte uniți în idealul de clasă muncitoare

Partidul ne veghează cu raza-i înțeleaptă și ne îndrumă pașii acum și-n viitor ;

În zi aniversară de ianuar

doi comuniști de seamă ne dau măsura dreaptă a marilor prefaceri în ritm innoitor

Trăim un timp de glorie, de ode și vibrații ca o pădure-n munte, ca un colind de brazi — de la Congresul IX în fruntea-acestei nații ales este cel Mare, cel Drept și cel Viteaz

Acesta-i CEAUȘESCU : clarvăzător, lucid cum e poporul însuși din care face parte ; acesta-i CEAUȘESCU : o țară și-un partid unite-n gînd și faptă spre comunism, departe

Chiar inima cum bate i-ascult în microfoane, măreț e tricolorul urcînd din București : El nu vorbește numai acestor milioane gîndind la demnitatea din pravili românești

Spre patru zări rotunde croite după soare i-e fiecare frază o aripă în zbor cînd ordinea din lume nu-i simplă invocare, cînd libertatea-i una și e a tuturor

Acum, cînd sărbătoarea-i deplină și firească și stăruie-n ființă ca o ghirlandă vie, Mulți ani cu sănătate ! Mulți ani să ne trăiască ! urăm din mii de glasuri cu-ntraga Românie

Ne regăsim cu toții mai vrednici și mai buni mai plini de omenie, mai revoluționari ; să nu uităm trecutul ce vine din străbuni, să fim atenți cu clipa ce zboară în zadar

Să ne-nsușim din fașă o lecție primară — că munca onorează, zicînd ades : vedeți ? nu ne-a picat din ceruri acest rotund de țară, acest miracol neaș pe care punem preț

Așa cum se cuvîne, buchetul de culori ce-l rupem din grădină și-l oferim în dar cu suflet și speranță, cu dragoste și dor ales e — precum ziua aprinsă de ianuar

Mai vrem ca, totdeauna, cîntînd mărîtul Nume cînd iarăși timp de slavă în imnuri se desface, atîta să ne spunem privindu-ne anume :

Sînt toate ale noastre ! „— Noi vrem doar bună pace !...“

VIRGIL DUMITRESCU

Drumul istoriei

Prin el privirile noastre văd limpede drumul istoriei, Prin el am învățat să fim noi înșine puternici și liberi, netemători și stăpîni construindu-ne mereu mai sus, în aerul de cremene durabile făptuirii pentru viitorime.

Prin el, fiecare fapt, fiecare lucru din ființa patriei se organizează ca în jurul axului unei coloane infinite, toate prind rost, toate cutează, toate sînt ca și cînd o rînduială înaltă ar pulsa ca o inimă în tot ce poartă nume.

Prin el am scuturat prejudecățile ce ne apăsau mai abitur ca niște fiare pe miini și pe gînduri și năzuințele noastre acum sînt aripi cu care vislim spre ceea ce noi înșine ne-am propus să atingem — piscurile comuniste.

DORU GEORGESCU

Cu pînzele sus

Cîrmaci brav avînd sub noi vintrele cu vînt din pupa ridicăm ancora spre limanul de aur peste care răsare scripetele luminii înălțînd Pămîntul pe-o rază.

Titan

De inima noastră sprijinindu-și El pîrghia gîndului mută țara mai lingă soare !

ERICH KOTZBACHER

Sărbătoare

O zi de neuitată sărbătoare, Pentru copii, țărani și muncitori, Ne umple inima cu soare Și palmele cu truda cea din zori,

Privim orașul nou cu vieți de tineri, În noua lui fațadă ne-ogîndim Și ne vedem mai pașnici și mai tineri, Mai comuniști, cum miine o să fim.

Aceste sentimente-și au mindria De a slăvi un mare fiu al țării, De a inscrie în istorie veșnicia Și de a da o măreție zării.

O zi de neuitată sărbătoare Ne-aduce vîrsta luptei înainte, Pe care o slăvim în vii urale, Și-n ea eroul, țării președinte.

BOGDAN POPESCU

Bărbatul erou

Ca un ram de colind Chipul țării în ianuarie, Văzduhul albastru

Inchipuie colonne de sărbătoare Prin respirația griului, Prin amintirea eroilor.

Un miros de pace inundă orașele și sufletul nostru se desface în nuferi.

Ca o pecete voievodală Chipul bărbatului erou, în ianuarie, Veșnicind însemnele de aur Ale prezentului.

La porți de adevăr, Cuvîntul lui infloresce trupul Patriei. Ram de colind în ianuarie, Bărbatului erou !

Fiul brav

Trece printre oameni și cetăți Omul, comunist de omenie Patria-n senine dimineți Calm respiră-n griul din cîmpie.

Printre ziditoare miini și frunți Trece omul bun, îmbărbătează, Patria prin arbori și prin munți Se înalță liberă și trează.

Patrie de suflet și de dor, Cînge-ți fruntea 'naltă cu izvoare Și-nveșmintă-n cînt de tricolor Fiul tău Viteaz, și Bun și Mare !

Te-nlumină Limbă Românească Și cîstește-ți fiul brav sub soare Cu urarea noastră strămoșească : La mulți ani, la ceas de sărbătoare !

ION COZMEI

UNIREA,

visul de aur al tuturor românilor

Dubla alegere a domnitorului Alexandru Ioan Cuza — la Iași în 5/17 ianuarie și la București în 24 ianuarie/5 februarie — a pus marile puteri în fața unui act împlinit: formarea statului național românesc. Marele vis de unire al românilor devenise realitate, actul de la 1859 constituind primul pas pe calea realizării statului unitar român.

Entuziasmul poporului era uriaș. Se intona *Hora Unirii* pe toate meleagurile vechii Dacii, vestea fiind transmisă prin telegraf. „Scara, Brașovul a fost iluminat ca și orașul București, în ziua alegerii”, relatează un consul străin. Satisfacția și entuziasmul maselor erau reflectate și în ziarele de peste munte: „Gazeta Transilvaniei”, „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, „Tribuna”, „Kolozváry Közlöny”, „Kronstädter Zeitung”, „Temesvarer Zeitung” ș.a. George Barițiu scria, plin de emoție: „Faptul este atât de mare, bucuria atât de mare, încât până tremură în mina mea și o lăsa”. La rîndul său, Al. Papiu-Iliarian sublinia: „Cînd s-a ales Cuza Domn, entuziasmul la românii Transilvaniei era poate mai mare decît în Principate”. Lajos Kossuth, exprimîndu-și admirația pentru patriotismul de care dădea dovadă poporul român, remarcă: „Un astfel de spirit e necesar ca un popor să întemeieze o patrie sau, dacă a pierdut-o, să și-o recîștige”.

Foarfecile cenzurii habsburgice încerca să suprima valul de entuziasm ce cuprinsese presa transilvană și în general toate actele de simpatie față de Unirea Principatelor și domnul Unirii. Cu toată cenzura și constrîngerile impuse de autorități, dragostea de libertate și dorința de unire cu frații lor de la răsărit și sud de Carpați a românilor transilvăneni nu puteau fi înăbușite, în mod deschis, ei închinînd „să trăiască badea Ion” — care era însuși domnitorul Cuza, Ioan Lapedatu a scris și el o *Hora a Unirii* în care se sublinia: „Unirea și frăția / Dau putere, cresc țaria”.

Prezența în România a unei adevărate pleiade de intelectuali români transilvăneni, printre care personalități marcante, precum Simion Bărnuțiu, Al. Papiu-Iliarian, Ioan Maiorescu, August Treboniu Laurian, Aaron Florian a avut ca urmare menținerea unui neîntreput contact spiritual între românii din Imperiul habsburgic și cei din Principatele Unite sub sceptrul lui Cuza. Periodicele și cărțile expediate de la București, Iași, Craiova ajungeau pînă la studenții români de la Pesta. Un astfel de periodic, „Dacia” lui Vasile Alexandrescu-Urechilă își exprima în cuvinte înălțătoare profesiunea de credință: „Noi nu ne vom crede fericiți pînă cînd trimba Carpaților nu se va netezi din înaintea noastră”. O țargă cir-

culație au avut scrieri ce promovau ideile unirii și propășirii națiunii române precum: broșura lui Papiu Iliarian **Independența constituțională a Transilvaniei**, articolele lui C.A. Rosetti din „Românul”, poezia lui Iosif Vulcan **La Unirea Principatelor Române**.

Unirea Principatelor a produs nu numai o legitimă satisfacție în Transilvania, ci și o adevărată alertă în rîndurile autorităților habsburgice. Cum este cunoscut, diplomația imperială se împotrivi secerb — dar fără succes — dorinței de unire a românilor munteni și moldoveni. La Viena abundaseră rapoartele care „denunțau” intențiile proaspătului ales domnitor. Unul dintre ele notifică intenția lui Alexandru Ioan Cuza, „de a porni în ajutorul românilor din Transilvania, din Bucovina și din Banat a căror «strigăt de durere» se și pretinde a se auzi”. Alarmate, autoritățile imperiale informau că „în rîndul tinerilor a apărut ideea restabilirii unui mare Imperiu daco-roman”, în acest sens publicîndu-se la București și o hartă a Daciei „ale cărei frontiere se întind pînă la Tisa”. De asemenea, era semnalată „răspîndirea imaginilor fotografice ale corifeilor ultimei mari răscoale țărănești din Transilvania, Horea, Cloșca și Crișan”, printre românii din imperiu.

Politica reacționară a Imperiului habsburgic față de români era, la rîndul ei, subiectul unei atente analize a factorilor de răspundere ai României. Insuși domnitorul Cuza arăta: „Noi ne dăm bine seama că Austria, dușman natural al oricărei naționalități care caută să se organizeze și să se dezrobească, combate prin intrîgile sale unirea în care noi am găsit stabilitate și ordine”. O opinie similară consemnează istoriografia română la colonelul bănățean Ștefan Stoika, unul dintre colaboratorii credincioși ai domnitorului Unirii: „Ceea ce ar voi Austria nu este numai să mențină Principatele dezunite, dar să mărească diviziunea în fiecare din ele, asmutînd o partidă contra altei partide, o clasă asupra celeilalte... Și toate acestea în scopul de a obține concesiile peste, concesii, pentru a pune mina pe avînturile țării, pentru a face din București și Iași niste sucursale ale Vienei și de a opera astfel, fără război, cucerirea acestor avute și mănoase teritorii”. Desigur, această politică nu făcea decît să grăbească evenimentele, să ducă la dezagregarea Imperiului habsburgic. Sesizînd primejdia, Viena a emis, în octombrie 1860, o diplomă care anunța încetarea sistemului absolutist, trecerea spre un sistem constituțional de guvernare și revenirea la autonomia statelor istorice, de dinainte de revoluția din 1848—1849.

Incurajată și sprijinită de România, mișcarea națională românească din imperiu se

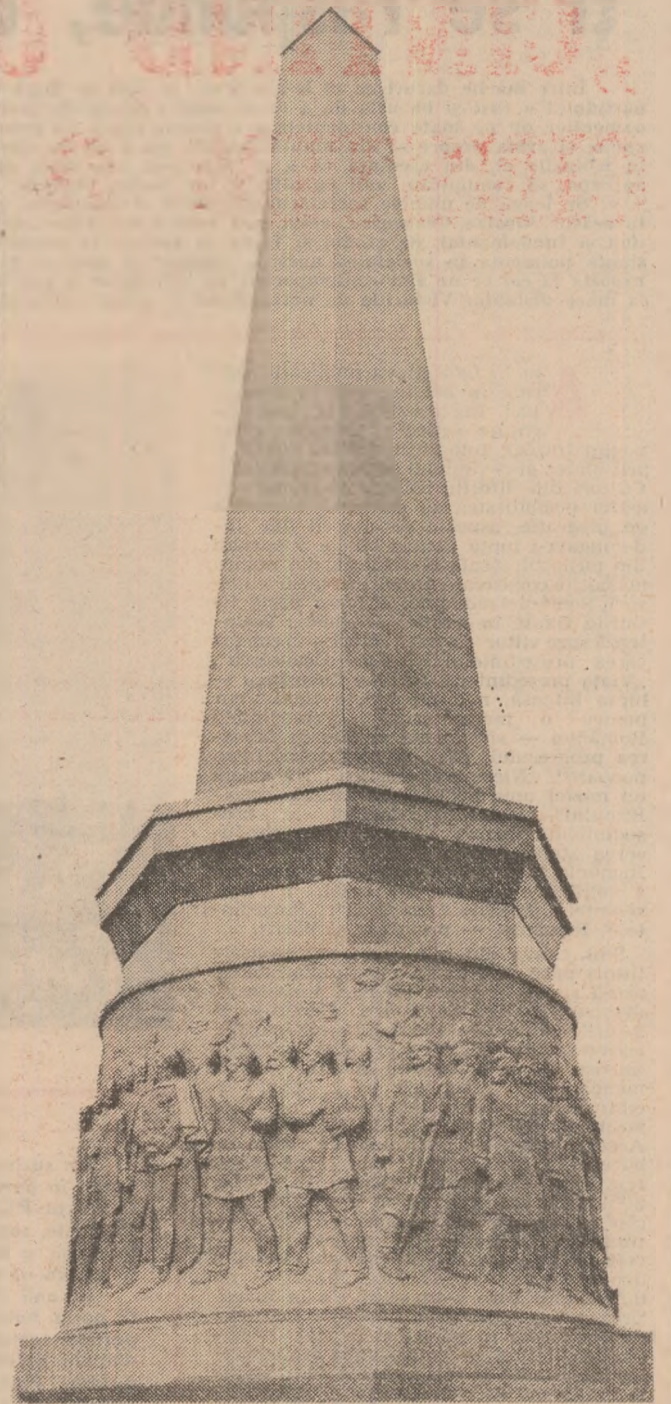
amplifică. Congresul național al românilor bănățeni, ținut la Timișoara în noiembrie 1860, se exprima pentru unirea Banatului cu Transilvania și pentru organizarea căpitănatului, formă de administrație și forță armată românească propusă la 1848 de Eftimie Murgu. Încălțînd flagrant dorința exprimată de locuitorii Banatului și Partiumului, împăratul a ratificat anexarea acestor provincii la Ungaria. Cu toate aceste măsuri arbitrare, în toate teritoriile românești aflate sub administrație habsburgică s-a declanșat o puternică mișcare națională de eliberare, avînd ca exprimare o amplă acțiune reformatoare și o politică națională activă, consolidîndu-se astfel idealul daco-românismului de unitate națională. Pe tărîmul dezvoltării culturii naționale a fost creată, în martie 1861, **Asociația Transilvană pentru Literatura Română și Cultura Poporului Român (Astra)**, cu sediul la Sibiu, care a jucat un rol de seamă și în lupta de eliberare națională a românilor transilvăneni.

La convocarea Dietei Transilvaniei, în 1863, la Sibiu, deși legea electorală se baza pe un cens ridicat, românii au obținut cele mai multe locuri în noul organ legislativ. Dintre inițiativele românești se disting legile cu privire la „egala îndreptățire a națiunii române și a confesiunilor ei” și cea de oficializare a limbii române, ca limbă a statului, alături de limba maghiară și cea germană.

Unirea Principatelor, consolidarea României nou create politică națională activă a românilor transilvăneni, pericolul de moarte pentru imperiu ce îl constituia dacoromânismul au condus la stoparea brutală de către Viena a reorganizării Transilvaniei în conformitate cu principiile liberalismului și la trecerea, în 1865, la tratative între imperiali și aristocrația și burghezia maghiară. Accelerate de dezastruoasele înfrîngerii ale Imperiului în războiul cu Prusia (1866), negocierile s-au încheiat la 5/17 februarie 1867 printr-un acord privind crearea statului dualist Austro-Ungariei, în cadrul căruia Transilvania i se anula autonomia și era anexată în mod arbitrar Ungariei. Dualismul reprezenta un regim politic reacționar, naționalist-sovin, cu un caracter aspru de clasă. Jumătatea de veac ce a urmat a reprezentat pentru toți românii de peste munte o luptă continuă — în condiții vitrege, dar avînd mereu sprijinul fraților lor din România — pentru libertate națională, idealul de Unire îndeplinindu-se, prin voința unanimă a tuturor românilor transilvăneni. 1 Decembrie 1918, Marca Unire de la Alba Iulia. Idealul românesc al unității și-a găsit deplină împlinire!

MIRCEA SOREANU

Monumentul Unirii FOCȘANI

S-au adunat făclii

„Unirea națiunea a făcut-o !”
Cu palma roasă de la plug, de pană,
Prin ea am biruit pentru vecie,
Prin ea ne-am vindecat intîia rană.

Parcă s-au frînt cătușele din inimi,
Alteoa clopote s-au strîns să bată
În noaptea înfrățiților cu țara
Care-au avut același dac drept tată,

Același dor de tînguit în fluier
Și vorbele aceleași între buze...
Copacul s-a ncheagat pe rădăcină
Mină cu mină, frunze lingă frunze,

S-au adunat făclii din toată vatra
Să strige-nția țării mare jalbă,
Să-și joace hora ca pe-o mbrățișare
În iarna dintre toate cea mai albă,

În iarnă cea pe care-au plămădit-o
Și moșii și strămoșii și părinții...
Unirea a făcut-o Națiunea
Cu palmele, cu sufletul și dinții !

OLGA GHÎȚESCU

Sînt momente în istorie cînd nu e suficient să exiști — mai trebuie să porți și un nume.

La Muzeul județean de istorie din Focșani există o sală a Unirii, o copie fidelă a celei în care a fost semnat și recunoscut de către puterile acelor vremi actul de consfințire a inșei ființei noastre naționale. În istorie, dreptul de a-ți purta numele nu se acordă, ci se dobîndește, cu vorba rîspicată, cu arma în mină, cu jertfă și sirgîntă de bărbat.

În sala Unirii din Focșani nu ai nevoie de explicațiile însoțitoare ale cuiva. Există o glăsuire mult mai adîncă a obiectelor, a ceea ce a

deie, cu dosarele deschise și pofînd la lucru, la dreaptă cumpănire pe onor membrii comisiei, domniile lor Kogălniceanu, Ralet, Negri

Muzeu

fost, scaunul cu spătar înalt al domnitorului, călimările cu licoarea încă vie a cernelurilor negre sau viorii, cu suporturile masive și bogat încrustate ale sfîntelor con-

ș.a. Obiectele sînt aceleași. Mai poartă încă urme de mișcări emoționate. Oamenii sînt pe undeva prin preajmă. Tensiunea momentului există și acum. O semnătură

pusă direct pe pagina enormă a istoriei. Gîndul viitorimii ca o dulce și imensă povară. Oamenii sînt mari pe măsura faptelor lor. Nu

e pohta ce-a pohtit-o cineva, ci voința unei întregi națiuni, aflată la primul ei mare ceas al desteptării. Unirea e în noi. Sălas de inimă și gînd curat, fără vorbe

de prisos sau declamații teatrale. Adevăratele sentimente se consumă făcut — o necesară reculegere. Tot așa trebuie să se fi semnat și actul Unirii. Mina nu are voie să-ți tremure, ca și gîndul de altfel. Inspirația focșănenilor de a reluce și păstra într-o sală anume atmosfera din acel timp se numeste dragoste și dreaptă cînstire. Noi trebuie să coborîm în istorie, spre acei oameni și fapte vesnic nemuritoare.

SORIN PEDA

„Cînd spui, oriunde-n lume, ROMÂNIA, și se răspunde, cu firesc respect, CEAUȘESCU”

Intre marile daruri ce ni le-am făcut în anii de după Congresul al IX-lea al partidului a fost și bucuria de a ne descoperi priviți de lume. Plăcerea de a vorbi oamenilor de pe toate continentele s-a născut odată cu constatarea că avem ce le spune și arăta despre și din munca noastră de zi cu zi, așezată în durată victii și în izbînzile ei, din credința că a fi împreună sub soare înseamnă să ne simțim aproape, să comunicăm unii cu alții, să ne dorim, reciproc, binele.

Se leagă de numele secretariatului general al partidului, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, acest nou capitol de frăiere românească în tot ce are nou și fundamental, de gândul și fapta sa așezate la temelia schimbărilor de substanță petrecute în societatea noastră, implicit în ceea ce privește modul de a ne raporta la cei ce ne sînt contemporani, pe meridiane și paralele, aproape de noi ori la mare distanță. Victoriile de netăgăduită și solidă autoritate dobîndite de muncii

torii satelor și orașelor noastre se explică prin vocația de constructor a unui popor doritor să se știe mai puternic la el acasă prin ceea ce poate și reușește să facă asigurînd traducerea în faptă a programelor și planurilor inspirate de ideile-încercări ale conducătorului partidului și statului, cu o finalitate limpede — progresul țării, creșterea prestigiului internațional al României socialiste.

Azi, oriunde în lume se spune România, se spune Ceaușescu. Se recunoaște, prin această alăturare-simbol, rolul de marcă al președintelui Nicolae Ceaușescu în elaborarea și infaptuirea politicii interne și externe a partidului și statului nostru. Este elogiată activitatea sa, de peste două decenii pusă în serviciul soluționării constructive a marilor probleme ale umanității, al edificării unei lumi mai bune și mai drepte pe planeta noastră.

Am în față cîteva publicații apărute în aceste zile în diverse țări. Ele prezintă la loc de frunte articole, grupaje, chiar pagini întregi, fotografii privind viața și activitatea președintelui Nicolae Ceaușescu. Cititorii din diferite colțuri de lume au astfel posibilitatea să cunoască momente de biografie, aspecte revelatorii din îndelungata-i luptă pentru binele poporului din mijlocul căruia s-a ridicat, din munca neobosită consacrată propășirii țării, edificării României moderne. Privesc peste titlurile fixate în gazete: „România înaintea spre viitor cu pași siguri, sub conducerea președintelui Nicolae Ceaușescu”, „Viața președintelui Nicolae Ceaușescu — lupta intensă, neîntreruptă, a unui om pentru o mare cauză”, „Președintele României — argumente viabile în favoarea progresului, păcii și colaborării între popoare”, „Nicolae Ceaușescu: Nu există un model unic pentru construirea socialismului”, „Rolul fundamental al președintelui Nicolae Ceaușescu în conducerea statului și a politicii externe a României”, „Independența — o constantă a politicii externe a României”, „Președintele Nicolae Ceaușescu”, „Președintele României — promotor al păcii”.

Sînt cîteva din altele de numeroasele titluri puse în fruntea unor materiale de presă scrise în limbi diferite, tipărite pe diverse continente. Intre București și locurile unde au văzut lumina tiparului aceste ziare și reviste sînt distanțe imense. De la o capitală la alta, de asemenea. Peste fusorarele ce le separă se edifică puntea comunicatională ce face posibilă sublinierea unui mare adevăr. Acesta privește respectul de care se bucură în lumea de azi președintele României. Dominantă rămîne în efortul publicistic preocuparea de a explica concepția politică, economică, filozofică a președintelui Ceaușescu, statura sa de reformator al societății, imensul travaliu depus pentru a da substanță fideicăruia dintre anii care s-au scurs de la investirea sa cu atribuțiile funcțiilor supreme de conducere în partid și în stat. Infaptuind conținutul și dimensiunea schimbărilor intervenite în toate sferile de activitate în „Epoca Nicolae Ceaușescu”, presa internațională vine în sprijinul înțelegerii rolului determinant pe care secretarul general al partidului, președintele țării, l-a avut și îl are în imprimarea cursului de istorice prefaceri în viața țării și a locuitorilor ei.

Datorăm președintelui Nicolae Ceaușescu faptul că astăzi România are prieteni pe întreaga planetă. Despre România și despre români se vorbește mai mult ca oricînd în întinderea continentelor. Afîrmînd neîncetat voința de pace, de largă și fructuoasă colaborare a partidului și statului nostru, a poporului român cu popoarele lumii întregi, președintele Ceaușescu se dovedește un statornic și neobosit călăuitor de mijloace, de birghii capabile a da consistență și durată raporturilor de traianică prietenie dintre noi și semenii noștri de pretutindeni. O dovedesc contactele la nivel înalt cu conducătorii politici din țările socialiste. Cu liderii politici ai țărilor în curs de dezvoltare. Cu șefii statelor capitaliste. Așteptat cu cel mai înalt interes, ascultat în expunerea considerentelor și aprecierilor sale, apreciat fără rezerve pentru nestăvilita inițiativă orientată în direcția dezvoltării colaborării bilaterale, a rezolvării problemelor aflate în așteptare pe eschierul universal.

Sansa mea de reporter m-a adus nu o dată în imediată apropiere a locului de desfășurare a dialogului la cel mai înalt nivel, promovată stăruitor de președintele Ceaușescu. Am avut astfel prilejul de a consemna declarații ale înalților oaspeți — conducători de partid, șefi de stat și guvern — sosiți la București, ori, în calitate de gazde, firește la ei acasă. Înregistrăm cu emoție cuvinte emanînd dintr-o cuprinzătoare cunoaștere și nedisimulată admirație față de omul care identificîndu-se pe de-a-ntregul cu interesele poporului său îi servește cu strălucire împlinirea idealurilor de suveranitate și independență, de progres economic și social.

Pictură de VASILE POP NEGREȘTEANU

Un susținut și fertil dialog al Bucureștiului cu lumea s-a instaurat odată intrați în perioada de distinctă definiție faptică inaugurată de Congresul al IX-lea al P.C.R. Schimbul de păreri cu conducătorii de partide comuniste, socialiste, social-democrate, cu ai altor formațiuni politice progresiste de pretutindeni a devenit o regulă. Convorbirile și înțelegerea cu șefii de stat și guvern de pe toate continentele au intrat în practica obișnuită.

În anii 1965-1987, tovarășul Nicolae Ceaușescu a avut, la noi acasă și peste hotare, 520 de întrevederi cu președinți și secretari generali de partide comuniste și muncitorești, socialiste, social-democrate, de alte formațiuni politice, 330 întâlniri cu șefi de stat, 175 de convorbiri cu șefi de guvern. Președintele Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarăsa Elena Ceaușescu, a efectuat în această perioadă peste 200 de vizite oficiale în diferite țări ale lumii. Este proba de necontestat a unei activități prodigioase, a unei politici externe pline de dinamism, deosebit de activă, născută din convingerea fermă a președintelui Nicolae Ceaușescu și anume că România poate și trebuie să joace un rol cit mai substanțial în găsirea de rezolvări la complicatele ecuații ale lumii în care trăim.

Sunea, adresîndu-se președintelui Nicolae Ceaușescu, președintelui Republicii Populare Chineze, Li Xiannian: „Poporul român, sub conducerea fermă a Partidului Comunist Român în frunte cu dumneavoastră, mergînd cu perseverență pe calea dezvoltării independente și de sine stătătoare, prin eforturi pline de dirzenie, a obținut realizări strălucite în construcția socialistă, transformînd patria sa într-o țară socialistă cu o industrie modernă și agricultura înaintată. Pe plan internațional România a adus o contribuție activă la destinarea situației internaționale și la menținerea păcii în lume, bucurîndu-se astfel de aprecieri elogioase din partea tuturor popoarelor”.

Este sesizată în această frumoasă subliniere legătura organică, indestructibilă dintre politica internă și cea externă a partidului și statului nostru, inspirată de președintele Ceaușescu, dorința și eforturile României ca împlinindu-și cu tragere de inimă propriile cerințe de dezvoltare, să se consacre întărirea relațiilor de colaborare cu toate statele lumii, indiferent de orînduirea lor socială, în avantajul reciproc, să contribuie, cum s-a remarcat, la detensionarea situației internaționale.

Ne amintim ce sunea, la rîndul său, secretarul general al Comitetului Central al Partidului Comunist Bulgar, președintele Consiliului de Stat al R.P. Bulgaria, Todor Jivkov, în cursul uneia din desrepetatele întâlniri cu tovarășul Nicolae Ceaușescu: „Comuniștii bulgari, toți oamenii muncii din țara noastră vă cunosc ca un fiu remarcabil al poporului român, al Partidului Comunist Român, al României socialiste vecine, ca un eminent mi-

litant al mișcării comuniste și muncitorești internaționale”.

Să încheiem această succintă enumerare reproducînd din aprecierea făcută de secretarul general al C.C. al Partidului Muncii din Coreea, președintele Republicii Populare Democratice Coreene: „Mărețele transformări și succesele strălucite obținute de România nu pot fi concepute în afara conducerii juste de către Partidul Comunist Român, în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu. Tovarășul Nicolae Ceaușescu, marele erou al națiunii române, se bucură de o largă popularitate ca eminent om politic, înzestrat cu înșusiri organizatorice excepționale și forță de conducere încercată, ca remarcabil militant al mișcării comuniste și muncitorești internaționale”.

România, țară din Balcani, țară din răsăritul Europei, prin politica promovată de președintele Ceaușescu, simte aproape toate țările lumii. Temeiul acestei afirmatii este ușor de înțeles: dacă în 1965 ea avea relații diplomatice cu 67 de țări, trebuie subliniat că în prezent numărul statelor cu care întreține legături diplomatice și de colaborare economică se ridică la 155. La rîndul său, Partidul Comunist Român are legături de colaborare cu peste 200 de partide comuniste și muncitorești, socialiste, social-democrate, cu alte forțe democratice și progresiste de pretutindeni.

In ascultam la conferința de presă ținută la București cu ocazia vizitei în țara noastră pe secretarul general al Organizației Națiunilor Unite, Javier Perez de Cuellar: „Am rămas cu puternica impresie că președintele Nicolae Ceaușescu

este un om care crede în Organizația Națiunilor Unite, care crede că O.N.U. este un instrument adecvat pentru soluționarea problemelor internaționale... Activitatea României a exercitat o deosebită influență asupra țărilor membre ale O.N.U. Ea a obținut rezoluții de o importanță extraordinară pentru viața internațională, pentru comunitatea internațională”.

Se află, în tot ce întreprinde România pe plan internațional, convingerea fermă a tovarășului Nicolae Ceaușescu în posibilitatea rezolvării pe cale pașnică, prin tratative a tuturor stărilor de încordare și conflict, în posibilitatea și necesitatea participării tuturor statelor, mari sau mici, la soluționarea constructivă în interesul tuturor popoarelor a problemelor lumii în care trăim.

Este larg cunoscută importanța pe care președintele nostru o acordă infaptuirii dezarmării, asigurării păcii, înțelegerii între națiuni. Iată, printre, declarațiile făcute în legătură cu aceasta, cuvintele premierului elen Andreas Papandreu: „Președintele României prietene este cunoscut pe plan mondial pentru contribuția sa la promovarea destinderii și păcii, atît prin eforturile sale susținute pentru dezarmarea nucleară și limitarea armelor chimice, cit și prin chemările de a se înceta imediat toate experiențele nucleare, de a se crea zone denuclearizate, pentru a se restringe răspîndirea armelor nucleare”. Sînt altele de bine știute în lumea întreagă demersurile, inițiativele, propunerile președintelui Ceaușescu în favoarea unei lumi a păcii și colaborării între toate popoarele de pe planeta noastră. Sînt cunoscute aprecierile favorabile internaționale ale unor mari personalități de pretutindeni privitor la ce face România, președintele său pentru abordarea într-un spirit nou a problemelor cu care se confruntă omenirea, pentru adoptarea unei atitudini realiste, constructive față de tot ceea ce își așteaptă, uneori de îndelungată vreme, rezolvarea. Ne sînt cunoscute opinii de înaltă autoritate referitoare la atitudinea românească față de necesitatea schimbărilor cit mai rapide în bine a situației economice mondiale.

Simbolizînd progresele României din ultimele decenii, cum altele de plastic se exprima un șef de stat, președintele Ceaușescu rămîne în admirația lumii pentru osteneala sa în beneficiul binelui oamenilor planetei, pentru îndepărtarea riscurilor confruntării nucleare, pentru afirmarea păcii în lume.

Zilele din urmă ne-au dat prilejul să consemnăm din nou, la modul expresiv, convingător, interesul față de opera teoretică a președintelui Nicolae Ceaușescu, față de conceptele sale politico-economice, filozofice. Cărți apărute în Republica Populară Chineză, Anglia, Israel, Grecia, India, Italia, Mexic. Volume de aleasă ținută tipografică încrustînd în desfășurarea colii de hirtie repere de esență ale concepției președintelui Ceaușescu privind transformarea revoluționară a țării, reasezarea relațiilor internaționale pe baze profund înnoite, desfășurarea vieții internaționale conform unor reguli corespunzătoare timpului pe care îl trăim. Revăd lungă listă de cărți consacrate vieții și activității tovarășului Nicolae Ceaușescu tipărite în străinătate. Zeci de studii biografice, scrieri politice, extrase din lucrările teoretice pe cele mai diverse teme ale edificării socialismului în România ori relațiilor internaționale. Argumente în favoarea unei politici de pace, prietenie și colaborare între popoare, pentru lichidarea subdezvoltării, a decalajelor dintre state, pentru făurirea unei noi ordini economice internaționale, pentru unitatea forțelor democratice, progresiste, revoluționare, de pretutindeni, pentru democratizarea relațiilor dintre state. În sumă, registrul bogat de preocupări cărora președintele Nicolae Ceaușescu le acordă cu generozitate timpul său.

NEAGU UDROIU